

røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 6/7 1975 PRIS KR.5,-

DOBBELTNUMMER KR. 5,-

**KAMP MOT DE TO
SUPERMAKTENE!**

RØDE GARDE

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 2046
Grunerløkka, Oslo 5.

Postgiro 20 60 68.
Abonnementspris kr. 20,- pr. år.
RØDE GARDE kommer ut
med 9-10 nr. pr. år.
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Maartmann-Moe.

KAMP MOT DE TO SUPERMAKTENE !

Etter 2. verdenskrig etablerte USA seg som den overlegent største imperialistiske makta i verden. De andre imperialistiske landa var herja og ødelagt etter krigen, og kunne på ingen måte måle seg med USA. USA dominerte politisk og økonomisk Europa og Latin-Amerika, sikra sine imperialistiske interesser i den 3. verden, bygde opp NATO og kontrollerte FN.

Men kontrarevolusjonen i Sovjet etter Stalins død forandra situasjonen i hele verden. Gjenopprettinga av kapitalismen i Sovjet førte til oppløsning av den sosialistiske blokken og dermed den viktigste motstandskrafta mot USA-imperialismen. I stedet tok Sovjet opp konkurransen med USA og klarte i løpet av 20 år å bli en supermakt på linje med USA. Gjenopprettinga av kapitalismen førte også til en lang periode på 20 år med relativ stabilitet i kapitalismen, imperialistene fikk drive sin plyndring uten avgjørende motstand.

Denne perioden er definitivt over. Den 3. verdens folk har stilt seg i spissen for kampen mot de to supermaktene, og for nasjonal sjølstendighet. Seirene i Vietnam og Kambodsja var alvorlige nederlag for imperialistene og innevarsler ei ny tid: En ny bølge av frigjøringskamp, land som frigjør seg fra imperialismen politisk og økonomisk, og nye revolusjoner.

Krisa i kapitalismen skjerpes kraftig, supermaktene har store økonomiske problemer, USA herjes av indre krise, Sovjet må låne penger og teknologi, og la utenlandske bedrifter slippe til på det indre markedet.

Men også styrkeforholdet mellom supermaktene er endra. USA er i dag en supermakt i tilbakegang, USA har lidd alvorlige tilbakeslag i Indo-Kina og taper terreng i Europa. Sovjet er en ung supermakt i framgang. Supermaktene utvikler seg ulikt, styrkeforholdet endres, og med det reises også kravet om en nyoppdeling av verden. Dette må føre til krig, nyoppdelingskrig mellom supermaktene.

Vi vil hevde at vi lever i en førkrigstid, at rivaliseringa mellom supermaktene må føre til krig, og at Europa og Norge vil bli krigsskueplass. Dette betyr at vi allerede i dag må starte

arbeidet med å bygge opp en front mot supermaktene, en front som stiller seg solidarisk med den 3. verdens kamp og forsvarer norsk sjølråderett.

Så lenge imperialismen eksisterer vil det også være krig. Derfor må vårt mål være å utrydde imperialismen og kapitalismen, gjøre revolusjon.

I kampen mot de to supermaktene kan ikke det norske folket stole på monopolkapitalens militærmakt. Den norske herskerklassen er sjøl imperialistisk, og verken kan eller vil forsvare norsk sjølråderett mot imperialismen. Det norske folket har bare seg sjøl å stole på, både i kampen mot supermaktene, og i kampen for den sosialistiske revolusjonen. Vi må forberede oss på væpna folkekrig mot utenlandske inntrengere.

Men vi står på ingen måte aleine i denne kampen. Våre allierte er de sosialistiske landa, de kjempende landa og folkene i den 3. verden som utgjør hovedkrafta i kampen mot supermaktene i dag, og arbeiderklassen og folkene i alle andre land, også i de to supermaktene. Vi har felles interesse av å kjempe mot de to supermaktene, krigsfaren og for den sosialistiske revolusjonen. På sikt utgjør vi en uovervinnelig kraft som skal gjøre revolusjon, bygge sosialismen og knuse imperialismen for godt.

AKP(m-l) er det eneste partiet i Norge som kjemper konsekvent mot all imperialisme, peker ut folkekrigens vei i kampen mot imperialismen, og kjemper for revolusjon.

For alle ungdommer som vil kjempe mot supermaktene, mot krigen og for revolusjonen stiller spørsmålet seg: Å bli med i Rød Ungdom, AKP(m-l)s ungdomsorganisasjon, og gå i spissen for denne kampen blant ungdommen. Rød Ungdom er den eneste ungdomsorganisasjonen som kjemper mot begge supermaktene. Vi har store oppgaver foran oss, og skal vi klare våre oppgaver må vi bli flere. Derfor oppfordrer vi alle som vil kjempe mot supermaktene og for revolusjonen: Bli med i kampen, Bli med i Rød Ungdom!

SPRE AVISA!

Dette nummeret av Røde Garde er viet kampen mot de to supermaktene, og spesielt supermakta Sovjets oppkomst, utvikling og stilling i dag. Vi har prøvd å belyse de sakene vi synes er viktigst for å forstå hvordan Sovjet har skifta farge og blitt ei imperialistisk supermakt som konkurrerer med supermakta USA om verdensherredømmet. Framstillinga er på ingen måte fullstendig, det er mange saker vi gjerne skulle hatt med men som måtte gå ut av plasshensyn. Dette gjaldt spesielt stoff om det sosialistiske Sovjets historie.

Men meninga med dette nummeret av Røde Garde er ikke at folk skal føle seg tilfreds med sin skolering i kampen mot de to supermaktene, snarere bør det være en begynnelse og en inspirasjon til å lese mer. Derfor finnes det også et forslag til litteratur lengre ute i bladet.

Dette nummeret av Røde Garde er spesielt viktig, fordi det er det første forsøket på å nå langt ut til mange ungdommer med den marxist-leninistiske bevegelsens syn på de to supermaktene og spesielt Sovjet.

Rivalisering mellom de to supermaktene truer den norske sjølråderetten, og truer med verdenskrig. Derfor er kampen mot de to supermaktene, og Sovjets rolle, et spørsmål som angår hele det norske folket og hele ungdommen. La dette derfor bli starten på å nå virkelig bredt ut og skape en front mot supermaktene blant ungdommen, og bruk dette nummeret til å komme godt i gang!

Red.

Supermaktene samarbeider på overflata, men kampen mellom dem er grunnleggende og må føre til krig.

SUPERMAKTENE USA OG SOVJET

I løpet av de siste 20 åra har det skjedd enorme forandringer i verdenssituasjonen. Kontrarevolusjonen i Sovjet har ført til at den sterke sosialistiske blokken som eksisterte i begynnelsen av 50-åra er oppløst. Den har ført til en stabilisering av kapitalismen de siste 20 åra gjennom at nesten 300 millioner mennesker kom under det kapitalistiske systemet igjen.

USAs bortimot totale økonomiske og politiske herredømme over Europa og Latin-amerika er definitivt brutt. Imperialistene kan ikke lenger drive sin utbytting uten å møte avgjørende motstand fra folkene.

Kapitalismens relative stabilitet er brutt, og den allmenne krise fordjupes igjen kraftig.

Situasjonen i dag er følgende: På den ene sida står de to supermaktene USA og Sovjet som strever etter verdensherredømme, på den andre sida står folkene og arbeiderklassen og statene som ønsker uavhengighet med den 3. verdens folk i spissen. Vi vil hevde at supermaktens streben etter verdensherredømme bare kan ende i en ting: Krig.

Hva kjennetegner den internasjonale situasjonen i dag? Vi vil hevde at den har i alle fall fire viktige kjennetegn:

1) Verden er i stor uro, forandringene skjer mye raskere og får støtte konsekvenser i dag enn bare for noen få år siden. Kapitalens allmenne krise fordjupes kraftig.

2) Supermakta USA taper terreng, går tilbake og tendensen

går mot at den vil gå under som supermakt.

3) Supermakta Sovjet er på rask frammarsj, og vil prøve å vinne verdenshegemoniet aleine.

4) Mot supermaktene står en stadig mer enhetlig og sterk kraft med den tredje verdens folk i spissen.

La oss se litt på de enkelte påstandene. Til det første, om

at verden er i stor uro. Hva har skjedd de siste åra? Vi har hatt fascistisk kupp i Chile, konflikt i India og Bangladesh, utviklinga i Portugal, kriger i Midt-Østen og Kyproskonflikten. På den andre sida øker streikebevegelsene i de kapitalistiske landa, folkene i Kambodsja, Laos og Vietnam har vunnet ærerike seire.

Samtidig ser vi at den tredje verdens folk og stater samler seg i stadig større enhet mot supermaktene i kampen for økonomisk og politisk uavhengighet. De har dannet egne organisasjoner for de oljeproduserende landa (OPEC), har samla seg til stadig større enhet i FN, og samler seg til kamp mot supermaktens dominans bl.a. gjennom organisasjonen av alliansefrie stater.

Ikke nok med at uroen er stor, mindre konflikter skaper også mye mer spenning, supermaktene er raskere frampå for å sikre sine interesser. Tenk på Kyproskonflikten i fjor. Det har lenge vært uro på Kypros, men aldri har denne konflikten skapt så mye røre som sist, da super-

forts. neste side

forts. fra forrige side

maktene straks var frampå med innblanding og infiltrasjon og forsøk på å sikre seg løsninger til egen fordel gjennom Geneve-konferanser.

Dette er klare tegn på at krisa skjerpes, kampen mellom de to supermaktene om verdensherredømmet blir hardere, albuerommet blir mindre og det blir hardere kamp om hver lille bit. For hvert skritt folkene og landene tar mot uavhengighet og frihet, blir supermaktene mer desperate. Kort sagt: En enorm skjerping av den internasjonale klassekampen har foregått de siste åra, den relativt »fredelige» etterkrigstida er definitivt over.

USA ER I TILBAKEGANG SOM SUPERMAKT

Hva var situasjonen for 20 år siden? USA var aleine på arenaen som verdens internasjonale utbytter nr. 1, ingen kunne på den tida måle seg med USA i økonomisk, politisk innflytelse og militær styrke. USA hadde total dominans over Europa, politisk og økonomisk, det samme i Laitn-Amerika. I Asia opprettet de forsvarsallianser av typen NATO, bl.a. SEATO, for å sikre seg kontroll.

I dag er situasjonen en helt annen, USA har store problemer innad med krise i økonomien, krise i det politiske systemet. USA har tapt en rekke mindre kriger, og nederlaget i Indo-Kina har enorm betydning, USA har definitivt mista sitt enerådende grep på Europa, og til og med tradisjonelle USA-lakei-

Sovjetiske rakettvåpen

stater som Thailand og Filipinene har begynt å løfte sin munn til protest i kjølvannet til de Indo-Kinesiske folkenes seier. USA blir sett på med større og større mistenksomhet blant sine tidligere allierte.

Det betyr ikke at USA ikke lenger er noen supermakt. USA har fremdeles enorm innflytelse gjennom forsvarspakter, militærbaser, industri, plantaser og finansimperier, spioner og betalte agenter, et svært militærapparat og

lakeier i alle verdensdeler. Men USA taper kraftig tereng, mister innflytelse, og tendensen er klar tilbakegang.

SOVJET – EN UNG SUPERMAKT I FRAMGANG

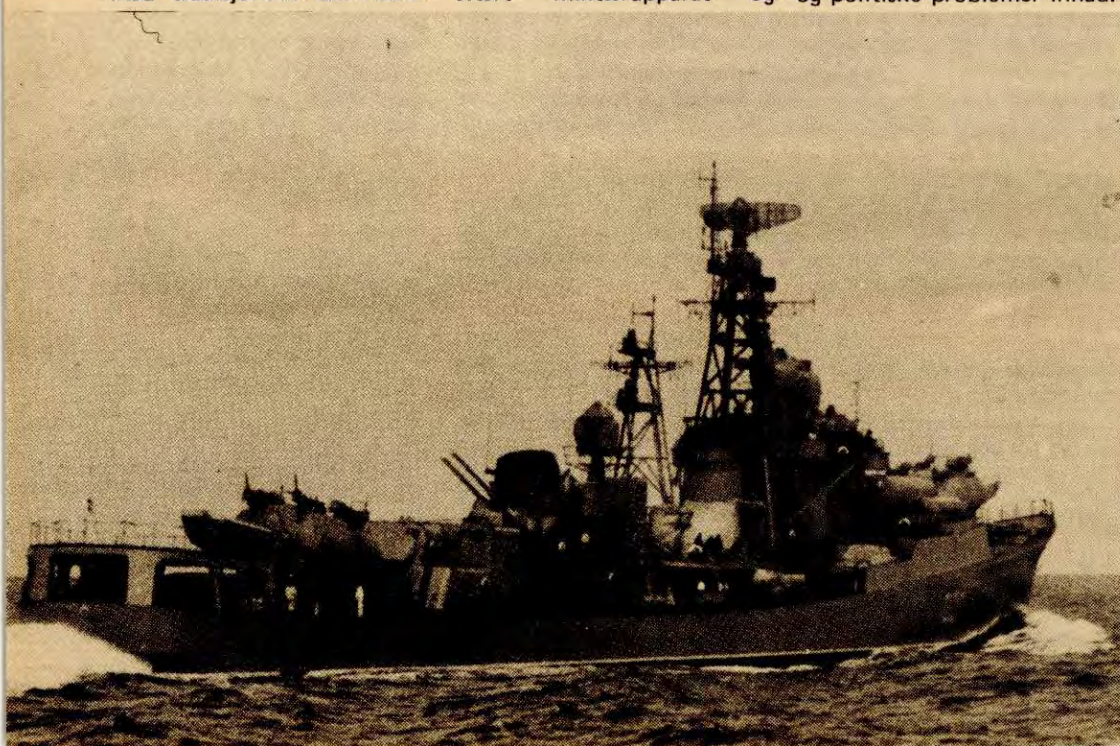
Hvilket utgangspunkt har Sovjet i forhold til USA?

– Fascismen. Sovjet holder sitt eget folk nede i jernhard politisk undertrykking og økonomisk utbytting. På kort sikt er dette en klar fordel i forhold til USAs økonomiske og politiske problemer innad.

– COMECON. Sovjet har i en årekke utbyttet sine vasallstater i Øst-Europa hardere enn kanskje noe annet land har klart å utbytte noen. Og ikke bare i Øst-Europa, men også i et land som Mongolia, der det er flere russiske soldater enn innbyggere ellers, har blitt tappa enormt. USA har ingen kolonier som de kan klare å utsuge tilsvarende Sovjets vasallstater, sjøl om disse ligger på et lavt nivå, industrielt og økonomisk.

– Sovjet er mindre kompromittert enn USA. Sovjet har hele tida forsøkt å maskere sin imperialisme bak sosialistiske fraser, prat om gjensidig hjelp osv. Sjøl om det er en klar og økende tendens blant frigjøringsbevegelsene og landene i den 3. verden til å gjennomskue dette, flyter sosialimperialistene ennå på at Sovjet en gang var et sosialistisk land og en venn av verdens folk. USA har på ingen måte denne fordelene, men har tvert imot gjennom flere år blitt stadig mer avslørt av alle som har slåss for frigjøring, revolusjon og uavhengighet.

– Sovjet har en betydelig 5. kolonne i nesten alle kapitalistiske land. Revisjonistpartiene i Vest-Europa aleine, har til sammen langt over en million medlemmer, og etterhvert som revisjonistenes streben etter å komme i regje-

Sovjetisk krysser

ringssamarbeid kanskje lykkes, vil denne 5. kolonne også få viktige plasser i statene. Denne 5. kolonnens propaganda om fred og avspenning, virker også til å avvæpne og demoralisere folks bevissthet om krigen som vil komme, og gjør det lettere for Sovjet å sette sine planer ut i livet.

— Sovjet rustet opp med en enorm styrke. Stålproduksjonen som er en forutsetning for avanserte våpen og krigsindustri, har de tre siste åra i Sovjet ligget over USA sin produksjon. Dette viser at Sovjet satser stort på opprustning, og på ingen måte anser sitt militærapparat som »tilstrekkelig» foreløpig. Iflg. »Newsweek» 9. juni -75 foreligger det en plan om bortimot total utskifting og modernisering av Warsawpaktens militære materiell i løpet av 15 år fra 1969.

Dette betyr ikke at Sovjet ikke har problemer, både økonomisk og politisk hjemme og ute, men peker klart på følgende:

Sovjet er en ung, oppadstrebbende og aggressiv supermakt som har satt seg som mål å kjempe for verdensherredømmet aleine og forbereder seg på krig for å nå dette målet. Sovjet er på vei oppover som supermakt, mens USA er i tilbakegang.

GÅR VI MOT EN NY VERDENSKRIG?

Hvordan skal skjerpinga av den internasjonale situasjonen ende? Hvordan kan USA og Sovjet løse den konflikten som ligger i at de begge er supermakter, og begge strever etter verdensherredømmet? Lenin sier om dette i artikkelen »Om parolen Europas forente stater»:

»Under kapitalismen er ikke noe annet grunnlag, noe annet prinsipp for delingen mulig enn makt... Den eneste fordeling som er mulig er fordeling »i forhold til styrken». Og styrken forandrer seg med den økonomiske utvikling. Etter 1871 vokste Tyskland tre eller fire ganger hurtigere enn England og Frankrike, Japan omkring ti ganger hurtigere enn Russland. Det finnes ikke og kan ikke finnes noe annet middel til å prøve den virkelige styrken hos en kapitalistisk stat enn krig. Krigen står ikke i motsetning til privateiendommens prinsipper — tvert imot er den et direkte og uunngåelig resultat av disse

prinsipper. Under kapitalismen er jevn økonomisk vekst i den økonomiske utvikling av de enkelte bedrifter og de enkelte stater umulig. Under kapitalismen finnes det ingen andre midler til å gjenopprette den periodisk forstyrrende likevekt enn kriser i industrien og kriger i politikken».

HVORFOR BRYTER EN KRIG UT?

Som Lenin peker på: Det er en lov under kapitalismen at det forskjellige statene utvikler seg ujamnt, noen går hurtigere fram enn andre, noen går tilbake. Så snart styrkeforholdet mellom maktene har forskjøvet seg, vil kravet om nyoppdeling av markeder, innflytelse og interessesfærer reiste seg. Dette gjelder også supermaktene, og vil måtte ende i en omfordelingskrig.

Supermaktenes fredsprat kan ikke dekke over at de ligger i kamp på liv og død. Det samarbeidet som har foregått på overflata mellom USA og Sovjet, er reint midlertidig, og delvis et forsøk på å spre et røykteppe av fredsprat for at folkene ikke skal se at de egentlig forbereder krig. Konkurransen mellom supermaktene er det grunnleggende, allianser vil være midlertidige fordi de utvikler

seg ujamnt og da vil kravet om nyoppdeling melde seg.

Vi kan si helt sikkert at motsigelsene mellom supermaktene må føre til krig. Men vi kan ikke si helt sikkert når, og heller ikke hvor den vil bryte ut.

Mye tyder på at supermaktene, og også Sovjet ennå ikke er fullt ut forberedt på en militær konfrontasjon. Men krigen kan også presses fram av forhold som supermaktene ikke har full kontroll over.

Hvor krigen vil bryte ut, og om den vil bryte ut i stort omfang er også vanskelig å si. Grunnlaget for krigen er allerede lagt i og med de motstridende økonomiske interessene. Det er også klart at Europa og også Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene, men det behøver ikke å bety at krigen vil begynne her. Vi lærte alle på skolen at det var »Skuddet i Sarajevo» som utløste den 1. verdenskrig. Det er løgn fordi den historia vi lærte ikke fortalte at det var de økonomiske forholda som eksisterte som var den grunnleggende årsaken til krigen. Men det er samtidig sant på en måte og viser at mindre, tilsynelatende uviktige episoder kan utløse krigen.

Samtidig kan vi også peke på en rekke områder der krig

er sannsynlig, f.eks. en Sovjetisk invasjon i en av vasallstatene som prøver å gå sine egne veier, og der USA ikke stilltiende aksepterer dette som de gjorde med Tsjekkoslovakia i 1968. Det betyr at vi lever i en førkrigstid og at vi allerede i dag må forberede oss på at krigen vil komme, og at vi ikke kan sitte med armene i kors og si at tida ikke er moden.

Chou En-lai sa i sin tale til Kinas Kommunistiske Partis 10. nasjonale kongress i 1973: »Lenin påpekte gjentatte ganger at imperialismen betyr aggresjon og krig. Formann Mao påpekte i sin erklæring av 20. mai 1970: *Faren for en ny verdenskrig er fortsatt til stede, og folket i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.*» Det vil være mulig å unngå en krig så lenge folkene, som blir mer og mer årvåkne, holder målet klart i sikte, øker sin årvåkenhet, styrker enheten og er utholdende i kampen. Skulle imperialistene være innstilt på å slippe løs en slik krig, vil det uunngåelig gi opphavet til større revolusjoner i verdensmålestokk og påskynde deres undergang.»

Sovjetiske helikoptre i øvelse.

en kommunistisk veteran

intervju med Nils K

– *Hvordan sto klassekampen og kampen mellom de to linjene i Partiet før kontrarevolusjonen?*

– Etter at oppgjøret med trotskistene og bucharinistene var tatt gjennom Moskva-prosessene i slutten av 30-åra, endra kampen mellom de to linjene karakter. Opposisjonen gikk over til å arbeide på en helt annen måte enn tidligere. De ble ganske enkelt de lojaleste blant de lojale. Når Khrustsjov som jeg sier i min første bok framsto som Stalinskultens yppersteprest, så var han jo ikke alene. Han hadde en hel bande med seg av slike folk, og de var tvunget til å utføre en politikk som sto i samsvar med proletariatets diktatur og dets mål så lenge Stalin ledet partiet. Så lenge Stalin fantes der og faktisk hadde massene med seg, kunne de ikke slå til. De har jo sjøl båret vitnesbyrd om at de ikke våga seg på Stalin og forandre hans politikk. Men målet var hele tiden å forandre politikken så snart de fikk muligheten til dette. Og den muligheten kom da Stalin døde, da var det ingen som sto i veien for dem lengre. Og disse som da hadde makten i staten og makten over produksjonen, og som til da hadde vært tvunget til å sette ut i livet proletariatets diktatur, både i den ytre og indre politikken og i økonomien, de begynte nå å gjennomføre en helt ny linje. Dette kommer først klart til uttrykk på den 20. kongressen i 1956. Da formulerer de sin revisjonistiske politikk og går til stormangrep på Stalin og Stalins linje. Det oppsto ikke da, det hadde eksistert lenge før, men i 1956 kom de åpent ut med sin linje. Senere begynte i 1957 en stor diskusjon om hvordan de skulle organisere om økonomien og så videre. Og det er interes-

planer om å rydde unna Stalin

sant at det finnes åpne erkjennelser om at planene om dette er gamle. Mikojan uttalte i 1960 til kamerater i det albanske partiet at de allerede i slutten

på 1940-tallet hadde tenkt å rydde Stalin av veien fordi han sto i veien for deres bestrebelser. Men de våget ikke fordi han hadde så stor støtte i folket. Så de bestemte seg for å vente til han døde sjøl. I hvilken grad de hjalp han til det da han fikk slaganfallet i 1953, det vet vi ikke og kommer vi vel heller aldri til å få vite.

nytt borgerskap

Men senere formulerte de altså ut politikken, og på den 22. kongressen i 1961 kom de ut med den åpne innrømmelsen av hva som hadde skjedd: Proletariatets diktatur eksisterer ikke mer, Sovjetunionen er opphevet og erstatta med hele folkets stat, og partiet er ikke lenger proletariatets parti, det er hele folkets parti. Senere kommer det visse konsekvenser ut av det som har skjedd. Og en konsekvens er jo det at man kan ikke opprettholde en i det ytre sosialistisk form for produksjonen når produksjonen allerede er kapitalistisk, men må organisere om og må sette profitten som drivkraften, som motivet for produksjonen. Det var ikke folkets behov det gjaldt lengre. Og folket var ganske vel bevisst om det, og det var vanskeligheter med produksjonen. Og da må de gi en skikkelig kapitalistisk motivering for produksjon og organisere det hele om på rent kapitalistisk basis.

– *Hvordan ble kapitalistiske produksjonsforhold gjeninnført i Sovjet?*

– Det rent prinsipielle resonnementet er jo dette: Når makten over produksjonsmidlene og også makten over distribusjonen, bestemmelsen over hvordan de produserte varene skal fordeles har overgått til en annen klasse enn arbeiderklassen, i dette tilfellet et byråkratsborgerskap, så har du en kapitalistisk produksjon for da forvandles produksjonsmidlene til kapital. Altså, alle produksjonsmidler er ikke kapital under alle forhold, men så snart produksjonsmidlene anvendes for å utbytte andre menneskers arbeidskraft så er de kapital. Og det var også akkurat

sånn den ble anvendt av dette nye borgerskapet som behersket produksjonsmidlene og bestemte over dette. Da var produksjonen kapitalistisk. Men for å få denne produksjonen til å fungere, og gjøre slutt på en masse svindlerier, så må byråkratsborgerskapet finne på en annen stimulans enn sosialismen og den sosialistiske oppbyggingen. Man kan ikke holde arbeiderne med et sånt resonnement når de sjøl klart og tydelig ser at de har blitt fratatt all innflytelse over produksjonen. Da fikk de materielle interessene spille en større rolle, og arbeidet ble organisert etter det. Det het ikke lenger »til hver og en etter innsats», men på samme viset som i kapitalismen, »lønn etter prestasjon».

Og dette er mange ganger verre enn det er i et kapitalistisk land som Sverige for arbeiderne har ikke noen som helst innflytelse på akkordsettingene.

Hvis vi ser på fordelinga av produksjonsresultatene i Sovjet i dag kan vi finne mye interessant:

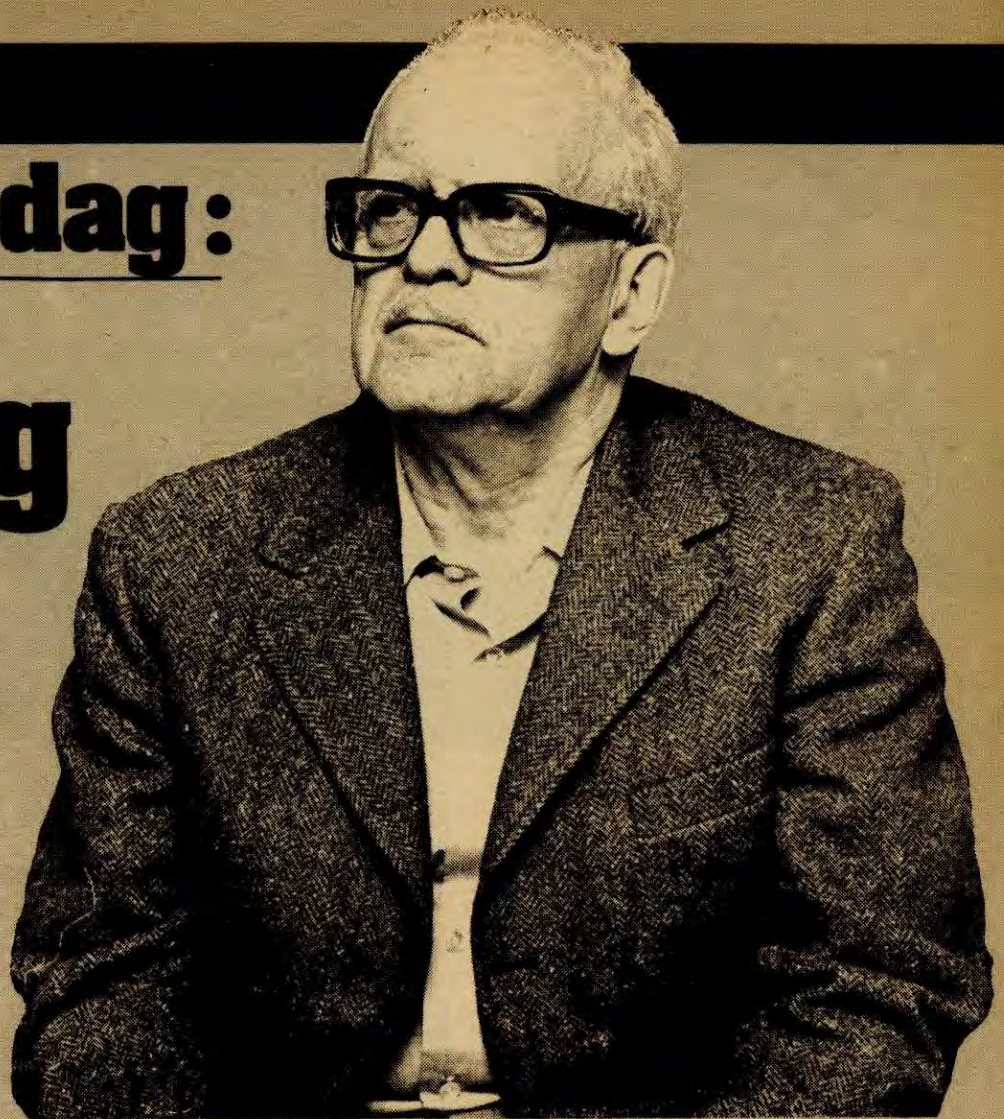
– Det ble oppretta spesielle fonds til fordeling mellom arbeiderne, teknikerne og direktørene på fabrikkene. Fordelinga av disse fondene er veldig ujevn. Ifølge opplysninger som jeg har samlet går ca. 18 % av fondene til fordeling blant arbeiderne, mens resten går til bedriftsledelsen. Og det er bare en del av profitten som legges ut til fordeling gjennom fonds.

direktøren

– Direktøren er absolutt enerådende på fabrikken, han kan legge opp hele produksjonen bare med sikte på profitt, foreta visse forandringer på varer som produseres, gi dem nytt utseende og navn, og samme vare kan selges til høyere pris for at profitten skal bli høyere. Og jo høyere profitten blir, jo høyere blir hans andel av profitten og av fondene. Direktøren kan ansette og sparke folk, bestemme lønningene og til og med sende folk i fengsel om det trengs.

– En kjent Sovjetolog som heter John

n Sovjet i dag: Holmberg

Nils Holmberg

Dornberg¹ påviser at Bresjnev, Kosygin og de andre i presidiet har konto i statsbanken som de kan trekke ubegrensa med penger på, uten å måtte oppgi hva det går til.

– Det finnes banker der det gis opptil 5 % rente slik at det nye borgerskapet kan forøke sin kapital, for arbeiderne har jo ikke råd til å spare noe som helst.

– Det er åpna for mer privat varedistribusjon. F.eks. så kan bøndene reise på marked sjøl med deler av sine produkter og selge privat. Dette har ført til at det nå finnes oppkjøpere som reiser rundt og kjøper med seg jordbruksprodukter og til og med reiser med fly til Moskva med disse for å selge nypoteter og slikt til det nye borgerskapet!

kapitalisme

– Når vi diskuterer Sovjet med oppor-
tunister av forskjellig slag i Norge,
støter vi ofte på synspunkter som at
Sovjet i dag verken er kapitalistisk eller
sosialistisk, at makta i staten verken
tilhører arbeiderklassen eller borger-
skapet, men et byråkratisk skikt som
liksom ikke skal tilhøre noen klasse. Hva
er din kommentar til dette synet?

– Jo, jeg har vært borti liknende her
også. Men da må man stille spørsmålet:
Hvem bestemmer over produktiv-
kreftene? Er det sånn at det er dette,
som de sier, byråkratiet, ja da er de ikke
bare et byråkrati, da er de et byråkratisk
borgerskap. Fordi det er jo det som
bestemmer det hele. Lenin talte om i en
av sine artikler at for sosialismen trengs
det ikke bare en utvikling av industri,
men en annen forutsetning er at det
råder proletariats diktatur, ellers er
det ikke sosialisme. Og la oss undersøke
hvilke klasser som finnes i Sovjet i dag
ut fra Lenins definisjon på klassene.
Lenin sier at klasser, det er grupper av
mennesker som skiller seg fra hverandre
etter sitt forhold til produksjons-
midlene, gjennom den rolle de spiller i
produksjonen, og sist men ikke minst

Nils Holmberg ble født i 1902 og har over 50 års erfaring bak seg i arbeid i den kommunistiske bevegelsen. Allerede i 1926 arbeidet han i Moskva i ledelsen for den kommunistiske ungdomsinternasjonalen. Han var medlem av Sveriges Kommunistiske Partis sentralkomite i flere tiår, men forlot partiet i 1967 da det vedtok et venstresosialdemokratisk program og skifta navn til Venstrepartiet Kommunisterna (VPK). Sammen med andre kamerater som sto på marxismen-leninismens grunn tok de fatt på å bygge et nytt kommunistisk parti og starta KFML. Da SKP ble gjenopprettet i 1973 ble Nils Holmberg valgt til sentralkomiteen.

Nils Holmberg ga ut en bok i 60-åra om den revisjonistiske utviklinga i det daværende SKP (Vart går SKP?), og holder nå på med en serie på 3 bøker om kontrarevolusjonen i Sovjet, hvorav bind 1 og 2 har kommet ut på svensk Oktober.

gjennom den måten de får sin andel av hva som produseres. Da framgår det helt klart og tydelig at det finnes en herskende klasse som behersker produksjonsmidlene og som tar en meget stor del av merverdien. Det finnes

klasseanalyse

arbeidende klasser, nemlig industriarbeiderne og bøndene, den arbeidende og produserende klassen som blir tildelt en del av det de produserer. Arbeiderne og arbeiderne på statsjordbrukene direkte gjennom lønn, og kollektivbrukerne gjennom at staten tar det den vil ha og bestemmer prisene. Dessuten

finnes det småkapitalister. Så kommer de intellektuelle. Og hvilken rolle spiller de i dag? Jo, de spiller presis den samme rollen som under tsarismen. De er tjenere for den herskende klassen. Stalin sa i 1938 at de intellektuelle på det tidspunkt var tjenere for arbeiderklassen, men at de under tsarismen var tjenere for den herskende klassen, og kunne ingenting annet gjøre. Om det var riktig da eller ikke, uansett så er de i dag tjenere for den herskende klassen, og kan ingenting annet gjøre. Og da går det ikke med det der resonnementet om at det ikke finnes noe herskende borgerskap, om at det ikke er kapitalisme. Om

forts. neste side

forts. fra forrige side

det ikke er det, hva er det da? Om man skal gjøre en analyse på marxistisk grunnlag hva annet kan det være? Og det framgår jo ennå tydeligere når man ser på deres imperialistiske politikk. Den måten de utsuger sine egne arbeidere på, sine vasallstater i Øst-Europa og mange andre land, viser at Sovjet har blitt kapitalistisk og imperialistisk.

Jeg skal gi deg ett eksempel til. Sovjetunionen har solgt store mengder bomullstøy til Nord-Vietnam. Det har de trengt ikke bare til klær, men også til bandasjer og forbindinger til å stelle sårede. De har fått betale bomulls-fibrene 140 rubel mer pr. tonn enn noe annet land. De har tatt seg bra betalt av Nord-Korea også. Men ingen har betalt så mye som Nord-Vietnam. Dette går tydelig fram og kan leses ut av Sovjetisk handelsstatistikk, som kommer en gang i året.

Akkurat dette spørsmålet har jeg gått nøye inn på i den andre boka, hva slags system det er i Sovjet, hvem det er som bestemmer.

Larionov

– Kan du gi noen eksempler på hvordan den kapitalistiske økonomien har utvikla seg, og hvordan den nye herskerklassens makt over produksjonen viser seg?

– Ja, det finnes mange eksempler på dette. I min bok nr. 2 går jeg inn på 3–4 eksempler nøye, og jeg kan nevne ett av dem her, tilfellet Larionov. Larionov var sentralkomiteemedlem og sekretær i Riazan-området. I 1959 da Khrustsjovs 7-års-plan ble lagt fram for sentralkomiteen og vedtatt der, så gikk Larionov opp og sa at den kjøttkvantitet som Riazan-området skulle produsere var alt for liten. Krusses eksperter advarte mot å høyne kvoten, den var satt opp ut fra nøye beregninger på hvor

De nye Tsarene i Kreml: Fra v. Gretsjko, Vorosjilov, Malinovskij, Bresjnev,

raskt kveg, sauer osv. formerte seg, og på alle kjente fakta om bestanden av dyr, og på tilgangen på for. Så det går ikke å høyne kvoten, mente Khrustsjovs eksperter. Men Khrustsjov bare vinket dem til side og godtok Larionovs påstand om at man kunne tredoble kjøttproduksjonen i Riazan-området.

Det første året gikk det veldig bra. Riazan leverte det Larionov hadde lovet, altså 3 ganger mer enn planen egentlig hadde foreslått. Men så døde Larionov plutselig året etter, og det kom store fine nekrologer i alle aviser. Men man rakk nesten ikke lese dette før det kom ut et rykte om at Larionov hadde skutt seg sjøl. Da vedtok presidiet at det skulle gjøres en undersøkelse. Khrustsjov fortalte da at det hadde kommet klager på Larionov, men han hadde sett på det som skitprat så han hadde ikke gjort noe med det. Undersøkelsen ble ikke ferdig publisert før i 1963 i «Kommunist». Da viste det seg at Larionov hadde latt slakte ned rubb og stubb på kollektiv- og statsjordbruk for å fylle den av han sjøl forhøyde planen. Men ettersom heller ikke det var nok for å fylle planen, hadde han sendt ut folk for å kjøpe buskap i andre distrikter. Men da heller ikke det strakk til hadde han fått kollektiv- og statsjordbrukene til å kjøpe tilbake det de hadde solgt, og da til detaljpris som lå over den grossist-prisen de hadde fått da de solgte det sjøl. Tilslutt hadde Larionov fått funksjonærer i oppkjøpsorganisasjonen til å utferdige falske papirer på salg som aldri hadde skjedd.

enehersker

Nåja, da stiller man seg spørsmålet: Hvordan er dette i det hele tatt mulig? Hvordan kan sånt skje? Uten at de ansvarlige noe sted i administrasjonen, i partiet protesterer? Noen hadde jo for-søkt men blitt avfeid. Hvordan kan det

skje? Jo, det kan skje fordi en sånn herre som Larionov, han er like mektig som på sin tid en persisk zatrop,² han bestemmer over alt innfor sitt område, i den herskende klassens navn. Han kan sparke folk, stoppe folk i karrierene, han kan også sette dem i fengsel om det trengs, eller i sinnsjukehus. Han kan gjøre hva faen han vil, han har absolutt uinnskrenka makt. Og derfor kan sånt skje. Og hva sier det om staten og statens karakter? Jeg har tre sanne eksempler i boka, men det fins mange flere. Jeg har også tatt opp tiltakene mot Vietnam-demonstrasjonene. Det er en annen side av saken, men det viser også hvem det er som bestemmer.

militæret

I militærapparatet kan man også si at kontrarevolusjonen hadde blitt ganske godt forberedt. De politiske kommisærene f.eks. ble kuttet ut, i stedet fikk nestkommanderende ansvaret for den politiske fostringa. Men han hadde ingenting å si mot øverstkommanderende og de ordrene som han ga. Tidligere var det jo sånn at de skulle godkjennes av de politiske kommisærene, han kunne stoppe dem. Men på den måten så forsvant den motstanden mot militarisme som tidligere fantes. Dessuten så skiltes offiserene mer og mer fra soldatene gjennom sine høye lønner og sine gode leveforhold. Offiserene levde ikke på samme nivå som soldatene, de spiste ikke samme mat, det ble laget spesielle butikker for offiserene der bare de fikk handle og der de kunne få alt som fantes, men som ikke andre mennesker kunne få. Senere avskaffet de arbeiderklassens bevæpning. Det fantes en arbeidermilitis overalt som var bevæpna og som brukte å paradere med sine våpen på 1. mai og på 7. november hvert år. De ble avvæpna. Alt det militære ble

Kosygin, Podgorny og Suslov.

konsentrert under armeen, som sto under generalenes befal.

Soldatene ble skilt fra massene gjennom at de i den lange vernepliktstiden ble forlagt langt fra der de bodde. Dette gjaldt ikke minst folk fra de nasjonale minoritetene. Det var meget vanskelig annet enn via brev å holde kontakten med hjemstedet, med kameratene, med familien. På det viset kan en si at Sovjethæren i dag bortimot er en leiehær, en hær som arbeiderklassen på ingen måte har kontroll over, samtidig som arbeiderne sjøl er fratatt sine våpen.

teorien

– Kan du fortelle om hovedpunktene i revideringa av den marxist-leninistiske teorien?

– Hovedpunktene finnes i Khrustsjovs tale på den 20. kongressen i 1956 der de reviderte først og fremst Lenins hele politikk for fredelig sameksistens. Hovedpunktet i Lenins utenrikspolitikk er forbundet med arbeiderklassen og de undertrykte folkene i ulike land. Fredelig sameksistens var jo bare en del av den utenrikspolitikk som skulle tillempes mot stater med et annet samfunnssystem. Men det var jo ikke hele utenrikspolitikken, hovedpunktet i den og det viktigste var forbundet med arbeiderklassen, den proletære internasjonalsismen. Og den strøk de fullstendig, og senere var det revideringa av Lenins oppfatning av krigen. Så kom revideringa av Lenins teori om staten og den proletære revolusjonen. De reviderte hele den Leninske statsteorien. I og med at de kjørte fram med teorien om mulighetene for en fredelig overgang til sosialismen med hjelp av de kapitalistiske parlamentene, så reviderte de jo hele oppfatningen av hva den borgerlige staten var for noenting. De rev ned den, den var ikke lenger en stat for borgerklassens undertrykkelse av arbeiderklassen, men ble et apparat som

arbeiderklassen kunne ta over og anvende for å lede utviklingen til sosialismen. Dette innebar en fullstendig revisjon av Lenins statsteori, og teorien om revolusjonen. Den ble ikke nødvendig lenger, men kunne erstattes av en fredelig omveltning, gjennom å utnytte parlamentet. Det var hovedpunktene i denne revisjonen.

Senere fulgte en ytterligere revisjon på den 22. kongressen når teorien om hele folkets stat og hele folkets teori kom. Denne teorien stemmer jo ikke med den marxist-leninistiske teorien. Jeg undersøker i den andre delen av boka om det stemmer med teorien, og jeg viser at det gjør det ikke. Så får man undersøke virkeligheten, finnes det i virkeligheten noe som heter hele folkets stat? Hvilken virkelighet skal man undersøke da? Jo, den sovjetiske virkeligheten, og det er det jeg gjør i andre delen.

motstand

– Hva finnes av informasjon om motstanden i Sovjet mot Khrustsjovs nye linje?

– Vi vet jo en del om Khrustsjovs forberedelser til 20. partikongress, der han skifta ut over titusen partisekretærer for å sikre seg flertall for sin linje. Når det gjelder reaksjonene på sjølve kongressen er det jo vanskelig, de har holdt veldig tett og vært nøye med å ikke slippe noe ut, og de drøydde lenge før det begynte å sive ut noe. Det vi veit er at ikke bare enkeltmedlemmer men også hele store lokalavdelinger ble ekskluderte fra partiet p.g.a. sin opposisjon mot den nye linjen og Khrustsjov. Det ble skrevet og talt mot revisjonistene. I 1966 fikk vi tak i et program fra en gruppe som heter Sovjetunionens revolusjonære kommunister (bolsjevikene) som forteller noe om opposisjonen, og som sjøl er en revolu-

sjonær gruppe i opposisjon til revisjonistene.

– Hva mener du er grunnen til at så mange, ja faktisk nesten alle kommunistiske partier i den kapitalistiske verden fulgte Khrustsjovs linje, og ikke valgte å ta opp kampen mot revisjonismen?

– De kommunistiske partiene i den kapitalistiske verden hadde i stedet for å under 2. verdenskrig følge en sjølstendig linje i spørsmålet om den nasjonale befrielsen, og stille den i samband med spørsmålet om den sosiale befrielsen, kommet som et haleheng til borgerskapet. De gjorde gjenopprettinga av det borgerlige demokratiet til et hovedspørsmål, i stedet for å sette målet lenger fram og si innføring av de demokratiske rettighetene og videre til sosialismen. Det sa de aldri: Videre til sosialismen. De snakket i stedet om hvordan gjeninnføring av det borgerlige demokratiet skulle åpne veien for et fortsatt arbeid for sosialismen. De ble altså et haleheng til borgerskapet. Det ledet jo til at de i Italia og Frankrike gikk med på å avvæpne de partisanstyrkene de hadde bygd opp i kampen, de gikk med i regjeringene for å organisere opp den borgerlige staten på nytt, for den var jo ganske ille medfaren. De var inne på samme linje i andre land, i Danmark og Norge så ble det borgerlige demokratiet gjort til en hovedsak og de kommunistiske partiene mente at gjennom dette borgerlige demokratiet skulle arbeiderklassen kunne trenge fram og nå sitt sosialistiske

Furubotn

mål. I ditt hjemland var det jo Furubotn som ledet partiet. Han var absolutt gal. Jeg var å prata med han i 1946, og da var jeg med ute på hans villa som han hadde overtatt etter en tysk restaurant-

forts. neste side

motstanden

Når de borgerlige avisene i Norge snakker om opposisjonen i Sovjet, hører vi aldri om hvordan arbeidsfolk har det, eller om at det virkelig finnes en progressiv kommunistisk opposisjon. De borgerlige avisene trekker alltid fram opposisjonelle av typen

Solsjenitsyn og Sakharov, fordi de ønsker å framstille det som om Sovjet virkelig er et sosialistisk land slik at de kan sverte sosialismen ved å trekke fram den borgerlige opposisjonen.

Men vi veit at det finnes en kommunistisk opposisjon i

Øst-Europa, folk som ønsker å videreføre Lenins og Stalins linje, og reise folket til en ny sosialistisk revolusjon.

I 1967 ble det offentliggjort et programdokument fra en gruppe som heter Sovjetunionens revolusjonære kommunister (bolsjevikene),

som grundig summerer opp Khrustsjovs maktovertakelse og revisjonistenes brudd på alle kommunistiske prinsipper. De gjør opp med Khrustsjovs bakvaskelser av Stalin, og vurderer grundig Stalin-perioden i Sovjets historie.

Denne gruppa er ikke den eneste, vi kjenner til i alle fall 3-4 grupper til i Sovjet som står på et revolusjonært, marxist-leninistisk grunnlag.

Disse gruppene jobber under ekstremt vanskelige forhold, og KGBs forfølgelse av disse er langt hardere og mer kompromissløs enn forfølgelsen av borgerlige intellektuelle. Dette er ikke rart, fordi disse gruppene er de eneste som på lang sikt truer revisjonistenes makt i Sovjet.

Eksempler: Lederne for organisasjonen »Kommunardenes forbund» ble tatt av KGB i 1965 og dømt til 3-5 års fengsel. Lederne for »De sanne kommunisters parti» ble tatt i 1970 og dømt til 6-7 års fengsel. 13 medlemmer av »det marxistiske partiet av ny type» ble arrestert i 1969 og

Opposisjonen mot det nye borgerskapet kommer fram på mange vis. Her har folk i Georgia der Stalin sjøl kom fra, malt »Leve Stalin»

forts. fra forrige side

eier. Der fortalte han meg at den viktigste saka i Norge det var å øke befolkningen. Hva? Øke befolkningen! Mer folk! Det var ikke spørsmål om å stille opp sosialistiske mål, det var mer folk, da skulle Norge få nok arbeidskraft til å utvikle sitt næringsliv, og da skulle arbeiderklassen kunne trenge fram og overta makten på fredelig vis. I Danmark var det likedan. I Norge snakka de jo om sammenslåing med det sosialdemokratiske partiet, som de også gjorde i Danmark, England og overalt. De så ikke at det var sosialdemokratiet som manøvrerte sammen med borgerskapet for å vinne tid, for å bygge opp igjen den borgerlige staten. Det gjorde de ganske raskt, og da fikk jo alle de kommunistiske ministrene og diplomatene sparken.

Kommunistene hadde fullstendig mista retningen og var på ingen måte i stand til å utarbeide en egen riktig linje. Det eneste partiet i Europa som virkelig klarte oppgaven var jo det albanske partiet, det yngste av de alle. Det hadde en stor fordel: Det hadde aldri blitt bygd opp av reformister og sosialdemokrater, det fantes ikke. Det var bygd opp av folk som fra begynnelsen var eller i alle fall ville være marxist-leninister.

Da så Khrustsjovs revisjonisme kom

fram, så lå forholda godt tilrette for en akseptering i partiene i de kapitalistiske landa: Da hadde sjøl en revisjonistisk ledelse som følte det som om en stein ble løfta fra deres bryst, de kjente seg befridde. Nå hadde de endelig fått Moskvass godkjenning på hva de lenge hadde gått rundt og ment og følt.

Sovjet 1957

- Du var ikke sjøl på 20. kongress?
- Nei, men jeg var i Sovjet like etter, i 1957. Da var jeg der for første gang på 25 år.
- Hvordan så det ut?
- Det var ubehagelig. Det var en sånn svær forskjell mot tidligere. Politisk forskjell. Det jeg så var et svært moralsk forfall, politisk forfall, der mennesker bare tenkte på seg sjøl og tenkte på hvordan de skulle grave til seg så mye som mulig. Og der man kunne støte på en jævlig forakt for arbeidsfolk blant de intellektuelle.

forvirring

Det rådde en stor forvirring blant oss kommunister. SUKP(b) hadde opp-

arbeida en enorm autoritet gjennom sin stolte historie, og det var vanskelig, nesten umulig å tenke seg at dette partiet hadde gått over fra å være et revolusjonært parti til å bli kontra-revolusjonært. Jeg var sjøl veldig forvirra, og tenkte at enten så ljuger Khrustsjov, eller så har jeg gått rundt og trodd på noe som høstes bra ut i teorien, men ikke stemte i praksis.

Kina 1959

Da jeg var i Kina fra 1959 skjønte jeg at Sovjet ikke kunne være noe sosialistisk land lengre, for et sosialistisk land kan ikke oppføre seg mot et annet sosialistisk land på den måten. Men det tok jo lang tid før vi virkelig skjønte at kapitalismen var gjenopprettet, og ikke minst hvordan det hadde skjedd. Kineserne og albanerne sa først i 1963 at Sovjet hadde blitt et kapitalistisk land, og først nå begynner det å bli klart hvordan dette har skjedd.

- Hvordan ser du på motsigelsene mellom Khrustsjov og Bresjnev/Kosygin og kampene som førte til Khrustsjovs fall?
- Kosygin og Bresjnev var løpegutter for Khrustsjov i den tida han satt i ledelsen for partiet. En hel rekke av de som sitter på toppen nå har gjort sin

Sovjet i dag

Arbeideropprørene i Polen 1970 ble møtt med Warsawapakt-tropper.

dømt til 3-7 års fengsel og forvisning. De russiske patriotes forbund ble rullet opp allerede i slutten av 50-åra, og lederne ble dømt til 10 års fengsel.

Gjennom en rekke lover og forordninger har KGB inn-

skjerpa straffen overfor revolusjonære. Dette innbefatter ikke bare folk som jobber i illegale organisasjoner, men også arbeidere i streik og aksjon. Helt siden Khrustsjovs maktovertakelse har det vært en rekke streiker

og opprør i mange deler av Sovjetunionen, nevnes kan masseopptørene i Tsjimkent i begynnelsen av 1967, streiken på traktorfabrikken i Kharkov november samme år, demonstrasjoner i mai 1969 på vannkraftstasjonen i Kiev, streiker og demonstrasjoner i Dnepropetrovsk i 1972. I likhet med arbeideropprørene i Polen 1970 har revisjonistene ikke veket tilbake for å angripe arbeidsfolk med væpnede styrker og til og med med tanks for å slå dem tilbake.

Grunnen til arbeideropprørene er sjølsagt det nye økonomiske systemet i Sovjet og de nye tsarenes utbytting, pluss det fascistiske systemet der arbeidsfolk er fratatt alle demokratiske rettigheter.

Motstanden mot dette systemet begynner å bli et alvorlig problem for herskerne i Kreml. Bresjnev har begynt å snakke om å «styrke arbeidsdisiplinen» og å «styrke prinsippet om enmannsledelse i ledelsen av produksjonen». Det regnes med at 59 millioner arbeidsdager ble tapt i

Sovjet i 1972 gjennom arbeideraksjoner som sit-down, gå sakte og organisert fravær.

Men motstanden vil bli hardere, jo mer desperat Bresjnevs undertrykkelse blir. Innstramminger fra regimet vil bli møtt med større og større motstand, fra arbeidsfolk. I Polen har arbeidsfolk allerede skapt seg et nytt kommunistisk parti som arbeider illegalt og leder an i kampen mot utbytting og undertrykkelse. Ganske sikkert vil arbeiderklassen i Sovjet også samle seg om et slikt parti som vil stille seg i spissen for en ny revolusjon i Sovjet som kan gjenopprette sosialismen og føre Lenins og Stalins linje videre.

karriere nettopp under Khrustsjov. Når det gjelder Bresjnev spesielt, så fortalte en albansk kamerat som jobbet i Moskva at Khrustsjov hadde snakket med han om Bresjnev, og hadde hatt en veldig forakt for ham, hadde kalt han et esel. Men esler kan i alle fall en ting: Sparke, og det fikk Khrustsjov kjenne.

Khrustsjov

Khrustsjov hadde jo gjort så mange dumheter, og hadde jo gjort militæret nervøst. De var redde for at Khrustsjov skulle gi opp Øst-Tyskland f.eks. og derfor støtta de Bresjnev, og syntes at Khrustsjov var en eventyrpolitiker. Dessuten oppløste han faktisk partiet gjennom å dele det i to deler, et jordbruksparti og et industriparti. Cuba-affæren var det første virkelige støtet mot han og hans autoritet i partiet. Nydyrkingsprosjektet som Khrustsjov satte i gang i slutten av 50-åra holdt jo på å gå helt over styr. Da var Bresjnev den som fikk reise ut og forsøke å rydde opp i det hele. Det var en håpløs forvirring: Folk som ble sendt ut hadde ingen steder å bo og heller ikke noen arbeidsredskaper, ikke mat heller til slutt. Så man kan si at Bresjnev og Kosygin manøvrerte dyktig taktisk i en

situasjon der Khrustsjovs eventyrpolitikk slo ut som værste, men noen forskjellig linje i bunn og grunn var det jo ikke mellom de forskjellige fløyene i partiet.

revisjonistene

– Hva er ditt syn på revisjonistpartiene i vesten sin betydning og rolle i forhold til supermakta Sovjet?

– Jeg mener at i bunn og grunn er de ingenting annet enn en 5. kolonne for den Sovjetiske supermakta, det er hva

kampen om verdensherredømmet vil føre til krig

de er. Om det blir en krig så kommer de til å opptre som forsvarere for Sovjet, det er ganske klart. De kommer i alle fall til å forsøke å gjøre det, det kommer kanskje til å bli vanskelig, mange kommer til å falle i fra dem. Mange tror

jo fremdeles at Sovjetunionen vil fred, de prater jo mye om det. Jeg tror at Sovjetunionen ikke ønsker krig her og nå, men de kan ikke la være å kjempe med USA om verdensherredømmet, om råvarekildene, om alle strategiske punkter i verden som er viktige, om markedene. De kan ikke la være med det. Og det må før eller senere føre til krig.

Men de er samtidig redde for krigen, for de føler seg svake innad. De er nok redde for at folket i Sovjetunionen skal følge Lenins råd og vende våpnene mot undertrykkerne i krigen. Det utøver nok en viss innflytelse på deres politikk. Men om de vil fortsette å eksistere som supermakt må de bekjempe den andre supermakta på alle områder. Utviklinga kommer til å gå mot en ny krig hvis ikke, som Mao sier, folkene, revolusjonen hindrer krigen.

NOTER

- 1) John Dornberg: »Brezhnev – the masks of power»
- 2) Persisk zatrap: Stattholder for den persiske kongen under antikken som var kongens representant i provinsene. Absolutt eneherkende innafor sitt område, og kongens forlengede arm i provinsen.

Krigsforberedende tiltak både for økonomien og hæren blei vedtatt.

I 1933 overtok Hitler makta i Tyskland, og de tyske generalene og direktørene fikk i han en politiker som fullt og helt oppfylte deres krav om ekspansjon. Sovjet svarte i åra som fulgte med:

- i tida 1933–37 å bygge opp en stående hær som på kort sikt kunne føres videre i en total krigsmobilisering
- sterk auke i forsvarsbevilgningene (1934 blei det brukt 5 milliarder rubler, i 1935 8 milliarder, i 1936 15 milliarder og i 1937 20 milliarder)
- å bygge opp en sterk internasjonal folkefront mot fascismen gjennom Komintern
- en diplomatisk offensiv for å oppnå enhet med de vesteuropeiske landa mot de fascistiske landa.

BLOKK MOT SOVJET

I steden for å slå front med Sovjet mot Tyskland, ønsket lederne i England og Frankrike å vende Tysklands ekspansjon mot Sovjet. Denne politikken var fortsettelsen av intervensjons-

sosialismen i øst, – for deretter å gi Hitler åpne hender mot de vestlige demokratiene?

MOLOTOV– RIBBENTROPPAKTA

I slutten av august 1939 lyktes det Sovjet å splitte denne blokka opp ved å inngå ikke-angrepspakt med Tyskland.

Enkelte SVere og trotskister prøver i dag å skape inntrykk av at Stalin egentlig ønska samarbeid med Hitler mot vestmaktene. De snakker om at »stalin-diktaturet» og hitlerdiktaturet var av samme karakter. Et av bevisene for denne »teorien» har vært ved et kunstgrep å omdanne Molotov-Ribbentroppakta, – som altså var en *ikke-angrepspakt* – til »vennskapsavtalen mellom Stalin og Hitler». Dette lar seg bare gjøre ved å se fullstendig bort fra innholdet i pakta, – nemlig at den retta seg mot forsøkene på å danne en felles front mot Sovjet og dermed sosialismens første stat i verden. Dette var innholdet i vestmaktene politikk overfor Tyskland og Sovjet. Pakta fikk to viktige følger: For det første ga den Sovjet et pusterom på nesten

Sovjetfolket og den Røde tyngden av kampen

»Jeg er ikke i tvil om at verdenspolitisk sett er Den røde arme den eneste faktor som kan stagge de fascistiske ekspansjonslyster mot de små land. Det er rett og riktig å ha det i sinne også for oss, da det ikke kan gagne noen å se tingene anderledes enn de er.»

Trond Hegna 1937.

Ikke mange intellektuelle i Norge delte denne oppfatninga i 1937. I fellesskap hadde trotskister, borgerlige intellektuelle og rene fascistar starta en voldsom propaganda-offensiv mot Sovjet nettopp i 1936–37. Utgangspunktet var prosessene mot trotskistene i Moskva. I Norge blei dette propaganda-felttoget leda av bl.a. trotskisten Håkon Meyer, som i 1940 meldte seg inn i nazist-partiet (NS). Da Sovjet inngikk ikke-angrepsavtalen med Tyskland i 1939, vokste hetsen til uante høyder. Massiv støtte til det

halv-fascistiske Finland mot Sovjet i »vinterkrigen» 1939 var et av resultatene av denne Sovjet-hetsen.

Hva er den egentlige sannheten om Sovjet og Stalins kamp mot fascismen?

SOVJET FORBEREDER SEG PÅ KRIG MOT FASCISMEN

Allerede så tidlig som 1927, på den 15. partikongressen, hadde de sovjetiske kommunistene diskutert og vedtatt omfattende planer for hvordan den fascistiske krigstruselen skulle møttes. På kongressen advarte Stalin mot faren for en ny verdenskrig.

krigene i 1918–20. Målsettinga var en forenet kapitalistisk blokk som kunne løse sine ekspansjonsbehov ved å gjeninnføre kapitalismen i Sovjet. Mens Sovjet fram til høsten 1939 gang på gang hadde tilbudt tremaktsforhandlinger om pakt mot Tyskland, og garantier til de små landa i Europa, gikk den engelske statsministeren Chamberlain i spissen for ettergivingspolitikken overfor Hitler. Hans parole var: »Fred i vår tid!»

Høsten 1939 var situasjonen slik at det var under dannelsen en felles blokk mellom England–Frankrike og Tyskland mot Sovjet. Skulle den andre verdenskrigen starte med et felles tysk-engelsk-fransk angrep på Sovjet? Skulle det lykkes Hitler og den fransk-engelske overklassen først å valse ned

to år som muliggjorde at landet militært og økonomisk kunne forberede seg på at hele hovedtyngden av den tyske ekspansjonen ville komme mot øst. For det andre skjerpa pakta mot-sigelsene i de vestlige landa. Som et resultat av dette kom Churchill til makta i England, og han hadde kjempa mot den protyske og anti-sovjetiske politikken til Chamberlain.

FINLANDSKRIGEN 1939–40

Men den fransk-engelske politikken fortsatte å være sterkt antisovjetisk også etter at krigen blei erklært mellom Tyskland og England/Frankrike i september 1939.

Da Sovjet som forberedelse til forsvar av Murmansk-basen og Leningrad satte fram krav om delvis *leie* av finsk

territorium, delvis bytte av områder, svarte den finske regjeringa med kaldt avslag, støtta av vestmaktene og de »nøytrale» nordiske landa. — Den finske regjeringa sto i nært militært og økonomisk samarbeide med Tyskland, som hadde fått dominerende innpass i Finland etter sin militære »assistanse» til den seirende kontrarevolusjonen i 1918–19. Vinterkrigen blei resultatet, og i ly av den planla England og Frankrike å sende svære styrker til Finland via Norge og Sverige. Det var meningen å okkupere deler av Norge og Nord-Sverige for å oppnå dette.

Omtrent samtidig planla de samme landa militære aksjoner mot de sovjetiske oljekildene i Kaukasus. Aksjonen blei droppa, fordi Chamberlain var redd for de innvirkningene en slik aksjon ville kunne få på den engelske

arbeiderklassen.

DEN RØDE ARME TOK HOVEDTYNGDEN

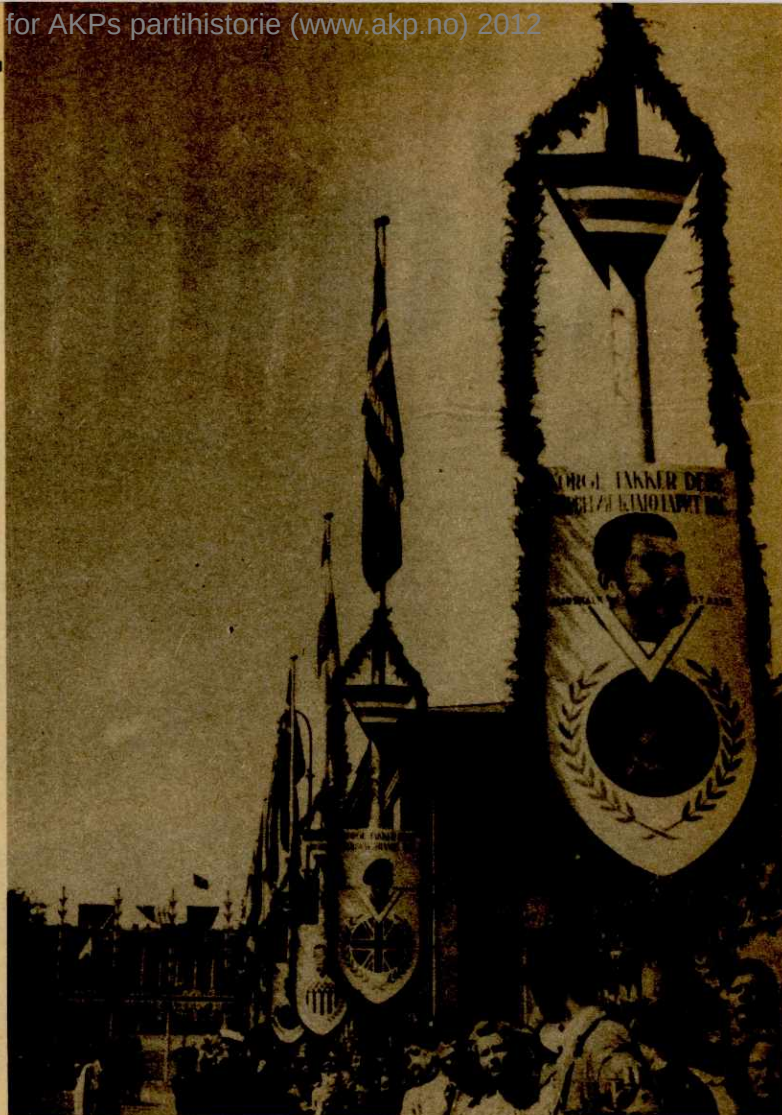
Etter sammenbruddet i den franske og engelske hær i det korte felttoget i 1940, blei det klart at den Røde Arme måtte forberede seg på å ta

på vinteren 1941–42 blei den sovjetiske strategiske reserven på over 40 divisjoner satt inn i en knusende motoffensiv, som kasta tyskerne tilbake fra Moskva. Sommeren 1942 prøvde tyskerne seg med en ny offensiv for å erobre Stalingrad og oljekildene i Kaukasus. Stalin innlot ikke de russiske troppene på noe avgjørende slag før de tyske styrkene igjen hadde løpt seg fast. Og nå var det for alvor slutt. Vinteren 1942–43 samla hele den Røde Arme seg til den strategiske offensiven. Først blei en veldig tysk arme knust i Stalingrad, deretter blei det tyske panservåpenet knust i historias største panserslag ved Kursk.

Dette var vendepunktet for Hitler i den 2. verdenskrig.

PLANLA STALIN KRIGEN »PÅ EN GLOBUS»?

Sjølsagt slutta ikke angrepa på Stalin og Sovjet fra vestlige reaksjonære sjøl om krigen raste som værst. Trotskistene har etter krigen bl.a. hevda at årsaken til at russerne måtte trekke seg tilbake i 1941–42 var at Stalin var udugelig som militær leder. Som et eksempel er det blitt hevda at han planla forsvaret på en globus!

Røde Armè bar hoved- mot Hitler-fascismen

hele det voldsomme presset fra Wehrmacht aleine på østfronten. Hitler sto i den ideelle situasjonen at han bare hadde en front (utenom Afrika). Tyskerne kunne derfor konsentrere over 3 millioner mann i få angreps-spisser, mens Sovjet måtte sikre den enorme strekningen fra Østersjøen til Svartehavet med en tilsvarende styrke (164 tyske mot ca. 120 sovjetiske divisjoner).

Stalin la derfor opp en strategisk defensiv, som gikk ut på å bremse det tyske angrepet, la de tyske styrkene »løpe seg fast» i lange forsyningslinjer, tvinge dem til å spre sine krefter uten å oppnå avgjørende resultater på kort sikt. Den Røde Arme trakk seg tilbake, samtidig som det blei organisert omfattende geriljavirksomhet i de tysk-okkuperte områdene. Først

i dag har disse fått støtte av borgerlige »historikere» (som Robert Conquest og andre). Felles for dem er at de ser bort fra den *defensive* situasjonen Sovjet var i. Det var sjølsagt umulig for Sovjet å avvise det tyske angrepet på grensa ganske enkelt fordi det var militært umulig å sikre ei så lang grense mot en angriper som kunne *konsentrere* sine styrker. Men for det andre glemmer disse »historikerne» at det også var store sovjetiske tap som resultat av at noen få sovjetiske generaler deserterte til tyskerne. Med få unntak var dette offiserer som hadde klart å vri seg unna de rettslige undersøkelsene av marskalk Tukasjevskys kuppforsøk i 1937. De utgjorde den siste lille rest av den tyske 5. kolonne i Sovjet.

DET SOVJETISKE FOLKET FIKK BLØ MEST

Hadde vestmaktene tatt imot Sovjets tilbud om pakt mot Tyskland før høsten 1939, så kunne Hitler-tyskland blitt knust i en koordinert tofronts-krig. Slik krigen utvikla seg, hadde tyskerne allerede rast seg ut og var på vill flukt tilbake til Tyskland da vestmaktene fant det for godt å opprette en annen front i Europa. Vestmaktene nølte helt til sommeren 1944 med å gå i land i Frankrike, på tross av at de hadde lovet Sovjet i lang tid å opprette denne fronten. Invasjonen i Normandie kom akkurat tidsnok til at det blei mulig for vestmaktene å delta i de avsluttende kampene på tysk jord.

Noen tall illustrerer dette godt: Sovjet mista ca. 12,5 millioner på slag-

marka og ca. 7 millioner sivile, mens USA tapte til sammen ca. 300 000, og England ca. 500 000.

Til sammen hadde Sovjet mer enn dobbelt så mange døde som alle andre land til sammen (med unntak av Kina). — Tyskland, Japan og Italia inklusive.

Det var med god grunn at bildet av Stalin var med å pryde Karl Johans gate i Oslo i frigjøringsdagene i 1945.

Sovjet er

Fra Pepsi-Cola-fabrikken i Sovjet.

Fra Høyre til SV, fra Friheten til Aftenposten er det »tverrpolitisk enighet» om at Sovjet i dag er et sosialistisk land. Sjøl om de tradisjonelle, åpne borgerlige partiene angriper mange sider av Sovjets politikk, gjør de det under dekke av kamp mot »sosialisme» og »kommunisme».

Innafor SU finnes det i dag ulike retninger som støtter sosial-imperialismen. Noen gjør det åpent og utilslørt, slik som Bresjnevistene i NKP. Andre har valgt en annen taktikk, med en mer »kritisk» maske, slik som gruppa rundt tidsskriftet Kontrast. I Erik Rudengs hefte »Sovjet» heter det f.eks. at det dreier seg om »et overgangssamfunn et sted mellom kapitalisme og sosialisme.»¹ Hans Ebbing har i Kontrast nr. 1-75 gitt uttrykk for omtrent de samme standpunktene. Men felles for »kritikerne» er at de begge ender opp med å forsvare dagens Sovjet som en kraft i kampen mot imperialismen!

Vi kommunister ser disse oppfatningene som falsknerier. For stadig flere fakta viser at det i verdens første sosialistiske stat har skjedd en politisk og økonomisk kontrarevolusjon, en gjenoppbygging av kapitalismen.

I denne artikkelen skal vi derfor forsøke å svare på en del viktige spørsmål som har blitt reist i debatten om sosial-imperialismens økonomiske grunnlag. Først kan det imidlertid være nyttig å minne om noen grunnleggende kjennetegn ved kapitalismen, og se på hva som skiller en sosialistisk økonomi fra dette.

KAPITALISTISK OG SOSIALISTISK ØKONOMI

Klassekarakteren av ethvert samfunn avgjøres av forholdet mennesker har til hverandre i produksjonen, av produksjonsforholda. I »Kapitalen»² oppsummerer Marx to grunnleggende trekk ved kapitalismen. Det første er at

produktene blir produsert som varer som skal ha bytteverdi på et marked, at varebyttet har en voldsom utbredelse, og at også arbeidskrafta er en vare. Det andre er at merverdi og profitt er produksjonens formål og bestemmende motiv.

Med merverdi menes

verdien av det produktet arbeiderne skaper ut over verdien av arbeidslønna og andre sosiale utgifter. Utbyttinga av arbeiderklassen består nettopp i at en annen klasse, kapitalistene, kontrollerer og disponerer dette merproduktet. Kapitalistenes jakt på profitt, beregnet ut fra overskuddet etter at også utgiftene til maskiner, råvarer o.l. er trukket fra er bare en annen måte å uttrykke merverdiproduksjonen på.

Hva er det som skiller en sosialistisk økonomi fra dette? Mens monopolkapitalens økonomiske grunnlov er jakten på maksimal profitt, må sosialismens være »maksimal tilfredsstillelse av samfunnets materielle og kulturelle behov».³ Er det økonomiske systemet lagt opp for å tilfredsstille slike behov, eller er profitten lede-tråden? Dette er et nøkkel-spørsmål når vi skal skille mellom den kapitalistiske og sosialistiske produksjonsmåten.

Men vi må også spørre: Hvilken klasse har kontroll over produksjonsresultatet? Også under sosialismen skaper arbeiderne et merprodukt ut over det som tilsvarer lønna

og sosiale goder. I en slik forstand kan vi også snakke om sosialistiske bedrifters »profitt». Men under sosialismen, der arbeiderklassen har statsmakta, vil dette merproduktet brukes til å tilfredsstille samfunnets kollektive behov. Eksempler kan være å opprette nye arbeidsplasser, utbygge helsevesenet, styrke det nasjonale forsvaret eller senke matvareprisene. Å snakke om utbytting blir da meningsløst. Utbytting blir det først når en annen klasse, borgerskapet, raner til seg dette merproduktet og bruker det i jakten på ny profitt.

La oss ut fra dette se konkret på det økonomiske systemet i dagens Sovjet.

»I SOVJET ER ENNÅ DET MESTE AV ØKONOMIEN STATLIG, HVORDAN KAN DET DA VÆRE KAPITALISME?»

— Det avgjørende er hvilken klasse som har statsmakta. Det hører til marxismens ABC at staten alltid har vært og vil være et redskap for den herskende klassen. Monopolkapitalen bruker f.eks. staten i Norge aktivt til å sentralisere og rasjonalisere, subsidiere sin

Kapitalistisk

egen virksomhet og skjerpe utbyttinga av arbeidere, fiskere og bønder gjennom høye skatter og avgifter.

I økende grad blir også staten sjøl bedriftsherre. Alle-rede før århundreskiftet oppsummerte Engels denne tendensen og sa; Jo flere produktivkrefter staten overtar som sin eiendom, desto mer blir den en virkelig felleskapitalist, og desto flere statsborgere utsuger den. Arbeiderne forblir lønns-slaver, proletarer.⁴

At Statoil opprettes og BP oppkjøpes av den norske staten, at bank- og kreditt-vesenet i Frankrike delvis er nasjonalisert, at Britisk Leyland overtas av staten under Wilson-regjeringa rokker derfor ikke det minste ved monopolborgerskapets makt. Tvert om betyr det at staten enda mer aktivt verner om herskerklassens interesser. Kapitalismen er utviklet til statsmonopolkapitalisme.

I Sovjet er det vokst fram et rikt, privilegert byråkratborgerskap. De kontrollerer statseiendommen som sin eiendom, bare i formen er den fortsatt «hele folkets eiendom». Den virkelige disposisjons- og eiendoms-retten er overført fra arbeiderne og kollektiv-bøndene til bedriftsledere og statsbyråkrater.

Men dette har også ført til at statseiendommen mer og mer blir forpaktet bort til grupper av byråkrat-kapitalister. En sovjetisk jurist har forklart det nye økonomiske systemet slik: «Foretakene forvalter selvstendig den eiendom som står til deres disposisjon, enda denne eiendommen ikke bare er deres, men statens».⁵

Derfor eksisterer det både monopolisering, kapitalistisk rasjonalisering og konkurranse innafor statssektoren og mellom statsforetak og bedrifter som formelt er drevet etter samvirkeprinsippet (kooperativer). Bedriftene selger varer til hverandre og er erstatningspliktige ved forsinkelser, feil

osv.

Da Sovjet var sosialistisk ble produksjonsmidlene, maskiner osv. tildelt etter en sentral statlig plan. Etter de økonomiske reformene som ble gjennomført i 60-åra må maskiner o.l. kjøpes av den enkelte statsbedrift på kreditt fra det sentrale statsbyråkratiet. Bedriftene kan også samle opp kapital og til en viss grad selge produksjonsmidler.

«I SOVJET ER DET TROSS ALT STATLIGE 5-ÅRSPLANER SOM LEGGER OPP DEN ØKONOMISKE UTVIKLINGA. BETYR IKKE DETTE AT SAMFUNNETS KOLLEKTIVE BEHOV I PRAKSIS LEGGES TIL GRUNN?»

— I sin tale om de økonomiske reformene på sentral-komiteens møte 27/9 1965 sa Kosygin at bedriftenes profitt skulle innføres som mål på deres effektivitet. At dette var en ny hovedmålsetting går tydelig fram av en «autorisert» oppsummering av resultatene fra den 23. partikongressen i 1966: «Fra nå av (vår uth.) vil arbeidet til bedrifter og fabrikker framfor alt bli bedømt etter omsetninga av

produserte varer, med andre ord på basis av profitt og lønnsomhet.»⁶ I en nylig utkommet sovjetisk bok om økonomisk planlegging formuleres profittens rolle sånn: «Profitten er den viktigste almenne og sammenliknende ... indikatoren».⁷

Den statlige planlegginga har i pakt med dette fått en annen klassekarakter enn under sosialismen. Dels er den nå et uttrykk for det sentrale byråkratborgerskapets økonomiske og politiske målsettinger, dels blitt prognoser ut fra bedriftenes private investeringsplaner.

«I KAPITALISTISKE LAND MÅ ARBEIDERNE SELGE ARBEIDSKRAFTA SI SOM EN VARE PÅ ET MARKED, DE RISIKERER OPPSIGELSER OG ARBEIDSLØSHET. ER DETTE TILFELLE I DAGENS SOVJET?»

— Det er offisielt ingen arbeidsløshet i Sovjet. Byråkratene har omdefinert problemet og kaller de arbeidsløse en flytende arbeidsstyrke. Men en del opplysninger slipper igjennom, tross sensuren. F.eks. rapporterer Y.U.Chernichenk

i Novy Mir 1966 nr. 8 om 26 000 arbeidsløse i Pskov-distriktet⁸ I 1973 oppgis det at over 6 % av Kazakstans arbeidsløse befolkning ikke deltar i produksjonen, særlig rammer dette kvinner.⁹ Også på landsbygda er den skjulte arbeidsløsheten stor. En undersøkelse av Sovjets sentrale byrå viser at i 9 % av kolkhoxene (landbrukskooperativene) jobber de arbeidsløse bare 121 dager i året, i 31 % jobber de 177 dager og i 20 % arbeider de 268 dager.¹⁰ Resultatet av dette blir sjølsagt avfolking og sentralisering.

Et resultat av denne utviklinga er at myndighetene har blitt nødt til å bygge arbeidsformidlingsbyråer over hele landet.

Bedriftene har også fått rett til å sparke arbeidere, f.eks. som et ledd i rasjonaliseringsframstøt for å forhøye profitten. Dette er nå gjort lovlig gjennom en arbeidslov som Det høyeste Sovjet vedtok i juli 1970. Arbeiderne ansettes og avsettes, de selger sin arbeidskraft som en vare akkurat som i andre kapitalistiske land.

«SOVJET UNDERTRYKKER UTVOLSOMT TSJEKKO-SLOVAKIAS FOLK. MEN KAN EN LIKEVEL SNAKKE OM IMPERIALISME F. EKS. SÅNN AT SOVJET EKSPANDERER ØKONOMISK TIL ANDRE LAND, EKSPORTERER KAPITAL?»

— Lenin definerte imperialismen som kapitalismens høyeste stadium. Overgangen fra sosialisme til statsmonopolkapitalisme i Sovjet førte med nødvendighet til at sovjetiske statskonserner ekspanderer internasjonalt, både innafor bankvesen, shipping og industri. Sovjet har fellesforetak med privatkapitalister i minst 12 land i den 3. verden, og forsøker i dag å ekspandere til Vest-Europa.

Sovjets herskerstilling i COMECON er et annet eksempel. Nylig ble olie-

Når kapitalismen innføres slår den igjennom på alle områder. Sovjetiske moter i dag.

Tilhøva i Austeuropa er gode døme på korleis den sovjetiske sosialimperialismen virker i praksis og korleis det kan gå når ein stat gjer forsøk på gjere noko Sovjet ikkje liker. Me har ennå invasjonen i Tsjekkoslovakia godt i minne, og dette minne bør ikkje døy ut. Det er eit konkret døme på korleis Sovjet er førebudd på å gjere invasjon i eit land og halde det okkupert for å forsvare dei økonomiske interessene dei har i landet.

COMECON SI ROLLE

Som me har synt før i dette bladet skifta Sovjet farge i midten av femtiåra, frå å vere eit sosialistisk land gjekk det etterkvart over til å verte ei imperialistisk supermakt som i dag sloss med USA om verdsherredømet.

Men det var ikkje berre Sovjet som skifta farge. På omtrent same tida skjedde det same i dei Austeuropeiske landa.

COMECON som vart starta i 1949 for å framme handel og gjensidig økonomisk støtte mellom dei sosialistiske landa, skifta og karakter i og med kontra-revolusjonen i Sovjet. Frå å vere ein organisasjon bygd på den proletariske internasjonalsmen, vart det ein imperialistisk reiskap på linje med EEC.

COMECON vart ein reiskap for å bryte ned sjølberginga til dei Austeuropeiske landa og i plassen framme interessene til Sovjet.

Khrustsjov tala rett frå levera då han på den 20. partikongressen sa: »Idag er det ikke lenger nødvendig at hvert eneste sosialistiske land utvikler alle greinene av tungindustrien slik Sovjetunionen måtte gjøre da det var det eneste sosialistiske landet...» Konklusjonen hans var at dei einskilte landa skulle produsere det »som etter deira natur og økonomi var gunstig». I det teoretiske organet til SUKP vart det sagt rett ut at sjølbergjing for dei andre landa ville skade den sovjetiske økonomien. Argumentasjonen er heilt på linje med det dei engelske imperialistane sa nokre tiår før.

At COMECON er ein reiskap for Sovjet syner dei tala som i den siste tida har vorte offentleggjort. Me skal ta med nokre døme her.

Om utbygginga av industrien: I 1960 sto Sovjet

69,5 % av industriproduksjonen i COMECON-landa. I 1970 hadde talet auka til 76 %. I same tidsromet sank Aust-Tyskland og Tsjekkoslovakia sin del frå 8,7 % og 7,5 % til 3,4 % og 4,2 %. Og dette er land som frå før var relativt høgt industrielt utvikla.

Eit anna døme er utanriksbalansen for brennstoff, mineralar og edle metallar: (tala er i million rublar, — framføre er importoverskot, + framføre er eksportoverskot)

	Tsjekko-	
Aust-Tyskl.	slovakia	Sovjet
1955	— 73,6	170,6
1960	—423 —111	786
1966	—505 — 76	1206

Prisen på jernmalm frå Sovjet til land innafor og utafor COMECON syner tydeleg korleis COMECON-landa vert utnytta:

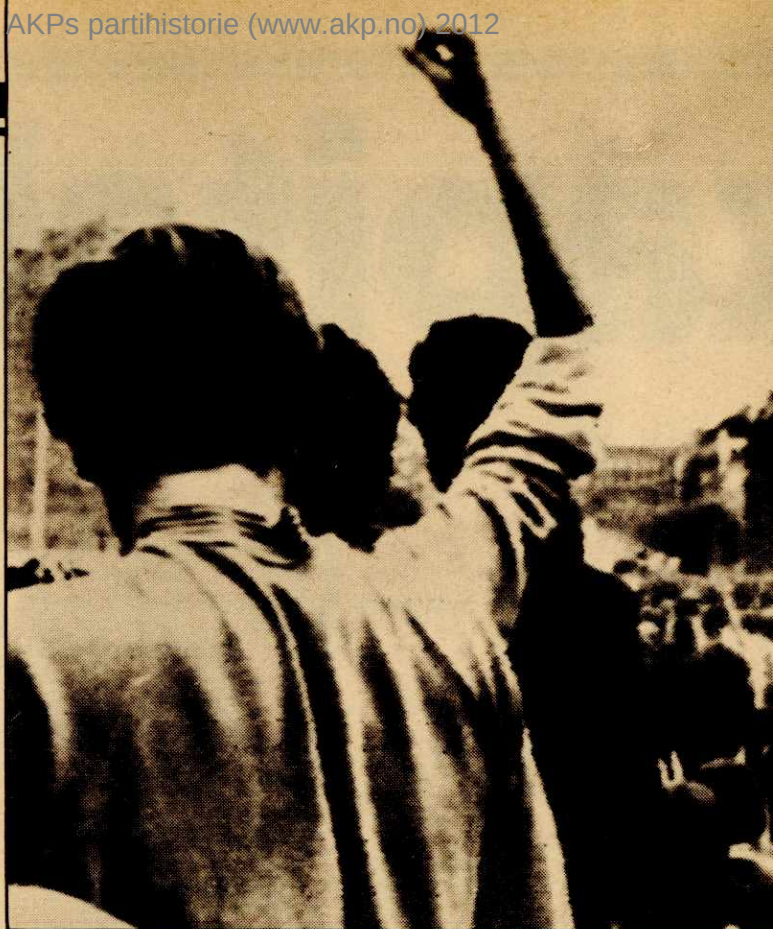
Land	Pris/tonn i rublar
Bulgaria	8,31
Storbrit.	5,31
Polen	8,36
Japan	3,51
Tsjekko.	9,58

Eit siste døme er »komplekset for økonomisk integrasjon». På den 25. sesjonen til COMECON i 1971 vart det vedteke å opprette ymse mellomstatlege organ som skal samordne industriproduksjonen i dei forskjellige greinene og lage ein generalplan for produksjonen. Ein del av komplekset går ut på å opprette fond som alle landa skal gje tilskudd til. I praksis får Sovjet det meste av desse fonda til å utvikle sin eigen industri, og som »takke for hjelpa» eksporterer dei varene til landa som gir tilskudd til fonda slik at dei verte avhengige av å få desse varene frå Sovjet og ikkje får utvikle sin eigen industri.

NKP sitt organ »Verden og Vi» kalla dette prototypen på eit sosialistisk internasjonalt konsern. Om me stryk sosialistisk står realiteten att: Kjempesvære internasjonale konsern på linje med t.d. ITT.

TSJEKKOSLOVAKIA

Då revisjonistane kom til makta i Tsjekkoslovakia innførte dei på same viset som i Sovjet profitten som leiarsjerne for produksjonen.

Fra invasjonen i Praha 1968

COM —strupe rundt S vasallsta

Men etterkvart som kapitalismen vart gjenoppretta oppsto det motseiingar i byråkratkongressen som har makta. Ein del av det var regelrette oppkjøpte imperialist-lakeiar for Sovjet, ein annan del representerte det nasjonale byråkratkongressen som ville utvikle den nasjonale industrien og

handle med dei vestlege landa.

Økonomen Ota Sik var ein av forkjemarane for den siste linja. Dubcek som stod for det same utnevnte då han var regjeringsleiar Ota Sik til visestatsminister. Dei ville frigjere økonomien frå Sovjet sitt grep. Då dei sette i gang tiltak for å gjennomføre dette vart

ECON

halsbånd

ovjets

ter

Bresnev og folka hans skræmde. Dubcek var eit trugsmål for makta og profitten deira.

Under dekkje av å redde Tsjekkoslovakia frå kapitalismen, innvaderte dei landet saman med andre Warszawa-pakt land. Handlinga skil seg ikkje frå den imperialistiske krigen USA førte i Vietnam.

Målet var det same: å tryggje profitten.

Dette syner at imperialismen før eller seinare må føre krig. Det er det einaste middelet imperialistane kan nytte når dei skal halde på herredømet sitt eller utvide det.

VDU

- redskap for sosialimperialismen

Sosialistisk Ungdom har søkt om assosiert medlemskap i Verdens Demokratiske Ungdom (VDU) for «å få mer informasjon». Det er meninga å ta spørsmålet om full tilslutning opp på neste landsmøte. SU framstiller VDU som en internasjonal organisasjon mot imperialism og utbytting. Dette er falskt, VDU er tvert i mot et redskap for sosialimperialismen, ligger fullt og helt i revisjonistenes hender og forsvare fullt og helt Sovjets imperialism.

Kampen mellom de to linjene i VDU utvikla seg i takt med kontrarevolusjonen og revisjonismens seier i Sovjetunionen. VDU, som hadde en klar anti-imperialistisk plattform, begynte nå å vakle på de mest elementære prinsipielle spørsmål.

ÅRSAKENE TIL IMPERIALISMEN

Revisjonistene fra Komso-mol (ungdomsforbundet i Sovjet) snakket ikke lenger om konsekvent kamp mot imperialismen, men begynte å babble om «en verden uten våpen, uten hærer, uten kriger» som skulle kunne oppnås gjennom forhandlinger med imperialistene som nå hadde blitt mer «fornuftige» og «realistiske». I stedet for kamp mot USA-imperialismen, ble det vedtatt at VDUs hovedoppgave var «Almenn, fullstendig nedrustning» (VDUs 6. kongress). VDU hadde forlatt den anti-imperialistiske kampen til fordel for det revisjonistiske pratet om «nedrustning» og forhandlinger med imperialistene.

DEN ANTI-IMPERIALISTISKE KAMPEN

VDUs 5. kongress la seg i Khrustsjovs fotspor, og slo fast at: «hver liten konflikt kan umiddelbart vendes til en fullstendig atomkrig». Altså

en advarsel til folkene mot å reise frigjøringskrig, fordi det kunne føre til en altødeleggende krig.

Dette betyr å nekte folkene retten til å reise kamp mot imperialismen, og å avværpe dem foran imperialistene.

VDU slettet ut skillet mellom rettferdige og urettferdige kriger, og gikk dermed i mot all væpna frigjøringskamp.

VDU OG VIETNAM

I 1965, i mars, vedtok et fellesmøte mellom sekretariatene i IUS (tilsvarende studentorganisasjon) og VDU å kreve at frigjøringstroppene i Vietnam skulle legge ned våpnene og gå i forhandlinger med USA og Sovjet om en «fredelig løsning». En måned etter nektet eksekutivkomiteen i VDU å etterkomme det rettferdige kravet fra den Vietnamesiske representanten om at denne resolusjonen skulle trekkes tilbake. I stedet vedtok de en ny uttalelse som krevde «fredelige forhandlinger», og «fred».

Denne revisjonistiske provokasjonen mot det vietnamesiske folkets kamp, ble sjølsagt ikke godtatt av frigjøringstroppene.

VDU – ET REDSKAP FOR SOSIALIMPERIALISMEN

Disse eksemplene på hvordan VDU tidlig slo inn på den revisjonistiske veien, saboterte frigjøringskampen og propaganderte Sovjets knefallslinje og fredsprat, viser hvordan VDU nå helt har blitt et redskap for herskerne i Kreml. VDU er i dag en propagandamaskin for Moskva og står fullt for deres linje. Ledelsen i VDU forsvare sosialimperialismen til fulle, og er betalte agenter blant ungdommen for Sovjets krigsforberedelser og opprustning.

Umiddelbart etter revisjonistenes maktovertakelse starta revideringa og den fullstendige omkalfatringa av den marxist-leninistiske teorien på alle områder. Begynnelsen var Khrustsjovs hemmelige tale på partiets 20. kongress i 1956 der han gikk til et voldsomt og løgnaktig angrep på Stalin under dekke av »kamp mot persondyrkinga», i virkeligheten et angrep på hele det sosialistiske Sovjet til da. Seinere fulgte forvrengninger av stats- og partiteorien, kulturen, imperialismen, militærpolitikken, osv. til de i dag står med en teori som står i motsetning til marxismen-leninsismen på alle områder. Det er umulig i en kort artikkel her å ta for seg hele denne forfalskninga, men vi skal kort komme inn på en del sentrale saker:

TO TEORIER FOR Å SIKRE REVISJONISTENES MAKI I SOVJET:

På den 22. partikongressen lanserte Khrustsjov teoriene om at staten i Sovjet hadde blitt »hele folkets stat» og SUKP blitt »hele folkets parti».

Teorien om »hele folkets stat» er for det første en grov forfalskning av marxismen som slår fast at en stat er en klasses redskap til undertrykkelse av en annen. Følgelig kan det ikke finnes noen klasseløs stat i hele folkets hender. Under sosialismen hersker proletariatets diktatur over borgerskapet. Kjernen i denne teorien er at Khrustsjov-revisjonistene hadde *avskaffa* proletariatets diktatur og oppretta et nytt diktatur over arbeiderklassen, utøvd av han sjøl og den nye kapitalistklassen. En »hele folkets stat» skulle i flg. Khrustsjov være et fullstendig demokrati, en stat som ikke undertrykker noen. Men virkeligheten er en annen. I Sovjet undertrykkes og utbyttes arbeiderklassen av et kapitalistisk system og et

fascistisk diktatur, og opposisjonelle og revolusjonære forfølges nådeløst, fengsles og sendes til »mentalsykehus». Denne teorien er falsk, løgnaktig og en bløff for å forsøke å rettferdiggjøre den nye klassens diktatur over folket.

På samme måten med teorien om »hele folkets parti» som åpent går mot

Lenins bolsjevikparti har blitt omgjort til et borgerlig parti. arbeiderklassens ledende rolle, også under sosialismen, og i stedet skal dekke over at SUKP har blitt et parti av byråkrater, intellektuelle, borgere og spesialister. Fra å være det fremste uttrykket for arbeiderklassens makt i Sovjet, har SUKP blitt et borgerlig parti der direk-

tørene og revisjonistene sitter med makta.

På toppen av dette vrøvlet Khrustsjov om å dele partiet i et industriparti og et jordbruksparti, og derved fullstendig underminere enheten mellom arbeidere og bønder som utgjør *grunnlaget* for proletariatets diktatur.

EN TEORI FOR Å SIKRE SOVJETS VASALLSTATER:

Marxismen hevder at hvert land må bygge opp sin egen sjølstendige økonomi og streve for sjølberging, samtidig som det er en plikt for sosialistiske land å hjelpe hverandre i oppbygginga. Men en sjølstendig sosialistisk økonomi er grunnlaget og forutsetninga for slik hjelp. På dette grunnlaget ble Comecon oppretta. Men revisjonistene snudde denne målsettinga på hodet og forsøkte gjennom teoriene om »begrensa suverenitet» og »internasjonal arbeidsdeling» å legge under seg de Øst-Europeiske statene økonomisk og politisk. Albania avviste dette da Khrustsjov prøvde å gjøre landet om til en frukthage og

badeplass for trøtte byråkrater, men Sovjet har lykket i sin målsetting med de fleste andre Øst-Europeiske land. Disse landene fikk ikke lov å bygge opp sin egen tungindustri, ikke bygge opp et allsidig jordbruk og en allsidig produksjon. I stedet ble tungindustrien bygd *ned*, f.eks. i Bulgaria, jordbruket spesialisert. Landa leverte råvarer til Sovjet som sto for foredlinga og ble på denne måten fullstendig avhengig av Sovjet økonomisk og politisk.

EN TEORI FOR Å SIKRE IMPERIALISMENS FORTSATTE EKSISTENS:

Klassekampen foregår også internasjonalt, mellom imperialismen og de undertrykte landa, mellom imperialismen og de sosialistiske landa. Det er riktig og nødvendig av de sosialistiske landa å gå inn for fredelig sameksistens mellom land med ulike økonomiske og politiske systemer, men revisjonistene har opphøyd dette til et *prinsipp* som skal gjelde alltid, og redusert den internasjonale klassekampen til »fredelig kappestrid» mell-

REVISJON REAKSJON RØD FRAKK

LENINISMEN - ER IDEOLOGI I

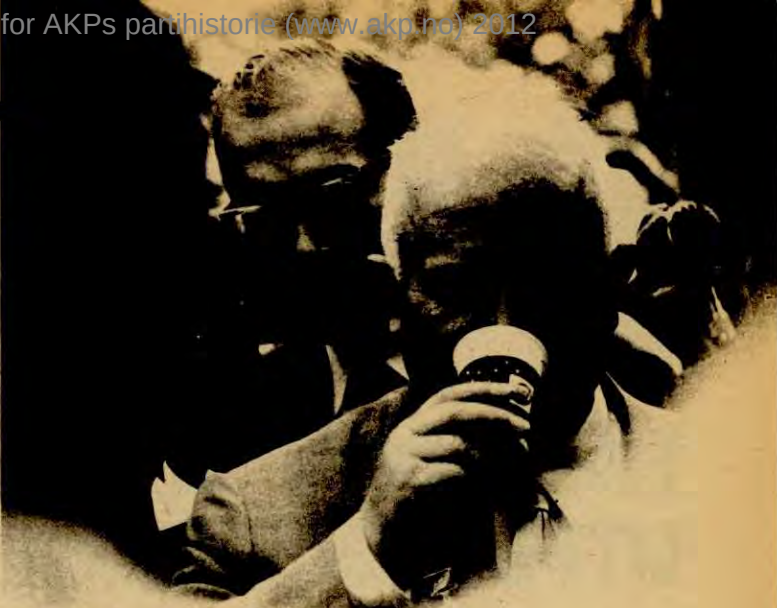
om sosialistiske og imperialistiske land.

Det grunnleggende i Lenins utenrikspolitikk er forbundet med de undertrykte klassene i de kapitalistiske landa, den proletære internasjonalismen. En underordna side var fredelig sameksistens med land med et annet samfunns-system. Revisjonistene har fjerna den proletære internasjonalismen og i stedet opphøy som prinsipp en falsk forvrengning av Lenins politikk for fredelig sameksistens. Konsekvensen av denne teorien kan vi se i det intime samarbeidet mellom supermaktene USA og Sovjet og revisjonistenes plapring om at en »varig fred» kan sikres

ennå mens imperialismen eksisterer.

EN TEORI FOR Å HINDRE AT FOLKENE GJØR REVOLUSJON

Det gikk ikke lang tid før Khrustsjov erstatta prinsippet om revolusjon med den falske teorien om fredelig overgang. Fra nå av var det ikke lenger nødvendig å knuse borger-skapets stat, den kunne vinnes innafra gjennom »demokratiske midler», hevda revisjonistene. Vi skal ikke si mer om denne teorien enn at folkene bl.a. i Chile bittert har fått erfare hva denne løgnaktige teorien innebærer, den fører ikke til revolusjon og sosialismen, men til neder-

Khrustsjov leda an i omforminga av teorien

lag og blodbad.

Khrustsjov var raskt ute med å advare folkene mot frigjøringskrig mot undertrykkelse og imperialismen. En »liten gnist kunne tenne en verdensbrann», dvs. en frigjøringskrig i et lite land, kunne utløse en altomfattende og altødeleggende atomkrig. På denne måten håpet de å skremme folkene fra å reise seg, og i stedet gjøre seg avhengig av »hjelp» fra supermaktene. Denne teorien har bevist sin udugelighet og falskhet ikke minst gjennom de ærerike seirene folkene i Indo-Kina nylig har vunnet.

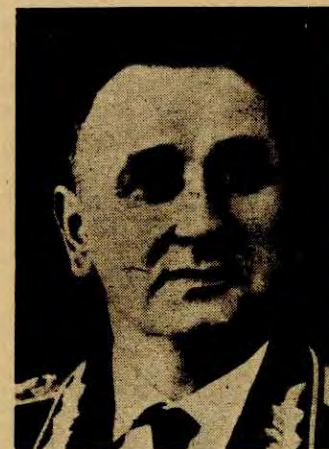
Til sammen utgjør disse og andre revisjonistiske teorier en fullstendig forvrengning og forfalskning av den marxist-leninistiske teorien. Revisjonismen er ikke progressiv, den er tvers gjennom reaksjonær og kontrarevolusjonær. Revisjonismen er en spesielt farlig reaksjonær teori fordi den dekker seg bak sosialistiske fraser, for å snylte på folks begeistring og tro på sosialismen og revolusjonen.

Revisjonismen er i dag et forsvar for imperialismen og sosial-imperialisme, den er mot nasjonal sjølstendighet og uavhengighet, og står i veien for folkenes og arbeiderklassens kamp verden over. I dagskampen og kampen for sosialismen leder den bare til nederlag.

Revisjonismen må feies til side og avvises av alle som kaller seg progressive og vil revolusjon.

Sovjet prøvde å gjøre Albania til vasallstat – Albania med Enver Hoxha i spissen feide revisjonistene til side og bygde ut sjølberginga og fører ideologisk kamp mot revisjonismen.

Marskalk Gretsjo, sjef for omforminga av Sovjets militær-apparat.

rotte søker tørt land

» Disse morderiske skurker har forøkt å rette et slag mot vårt partis selve hjerte og hjerne. De har reist sine forbryterske hender mot kamerat Stalin. Gjennom å løfte

sine hender mot kamerat Stalin har de forsøkt å rette et slag mot oss alle, mot selve arbeiderklassen, mot det arbeidende folket. Gjennom å løfte sine hender mot kame-

rat Stalin har de løftet dem mot Marx', Engels' og Lenins lære. Gjennom å løfte sine hender mot kamerat Stalin har de løftet dem mot det høyeste og beste i menneskehetens eie. For Stalin er vårt håp, han er vår forventning, han er vår leder som hele den progressive menneskeheten følger. Stalin er vårt banner! Stalin er vår vilje! Stalin er vår seier! »

Khrustsjov under prosessen mot Radek, Pjatakov og andre 1937.

» Stalin var en meget mistroende mann, sykkelig mistenksom »

Khrustsjov 1956.

INDIA

BASE FOR SOSIALIMPERIALISTISK UTPLYNDRING OG AGGRESJON

»En stor positiv innflytelse på den internasjonale situasjonen i dens helhet over vennskapet mellom Sovjetunionen og India — en av vår planets største fredselkende stater,» sa Bresjnev på eit festmøte i Moskva desember 1972.

Han skrotyt av dei røynsleane dei to statane hadde hatt av samarbeidet, og lova at det ville bere endå rikare frukter i framtida, i sær fordi samarbeidet no bygde på avtalar om »fred, venskap og samarbeid». Han rosa tilmed Indira Gandhi og Kongress-partiet for politikken regjeringa henner fører. Etter den 2. verdskrigen greidde USA å ta over plassen til dei gamle kolonimaktene i dei fleste landa frå Tyrkia til Malaysia og New Zealand. USA-imperialismen bygde opp eit nett av militæralliansar i heile dette området, for å verje si makt over rikdommane i landa, slå ned nasjonale frigjeringsrørslar og omringe Sovjet og Folkerepublikken Kina.

India var det store holet i nettet.

Heilt frå Khrustsjov kom til makta i 1956 har Sovjet hatt som mål å smygge seg inn i dette holet. Det Bresjnev gjorde i talen var å gjere opp reikneskap over kor langt dei hadde kome med dette arbeidet. Som ein ser, er han svært godt nøgd. Sovjet har vunne ein posisjon i India som er langt framom det USA nokon gang har hatt — militært og politisk. Sosialimperialismen har og svært mykje å vere nøgd over på det økonomiske området.

India plyndres av imperialismen og sosialimperialismen — folket lever i ytterste nød.

INDIA ER EIN KRIGSSTAT

Det er eit drøyt stykke å kalle India for »en av vår planets største fredselkende stater.» India har i dag den fjerde største hæren og det femte største flyvåpenet i verda. Dei drøymmer om å byggje opp flåten slik at han kjem opp frå åttande plassen til fjerde eller femteplassen.

Denne svære militærmakta er bygt opp dei siste 15 åra, for ein stor del med sovjetisk militærhjelp. Denne hjelpa kom både rett før og rett etter at India gjekk til grensekrig mot Kina i 1962. Då heldt Sovjet seg »nøytral».

Foremålet med denne opprustinga er ikkje å verje freden i Sør-Asia. India rustar for åtakskrig. Målet er å kunne gripe inn overalt i området og gjere alle statane i området til indiske satelitt-

statar.

India gjekk til krig med Pakistan om Kashmir frå 1947 til 49, og har halde stordelen av Kashmir okkupert sidan då, trass i FN-vedtak om at folket sjølv må få avgjere om det vil vere ein del av India eller av Pakistan.

I 1965 gjekk dei til ny krig mot Pakistan, og tok endå ein del av Kashmir. Sovjet stødde India begge gongene. I fjor fekk India innsett ei nikkedokke som statssjef i landet. Då han »erklærte» at Kashmir no var ein ubryteleg del av India, var Sovjet dei første til å gratulere. — I år tok India staten Sikkim på same vis. Sovjet gratulerte på ny.

»FREDSAVTALEN» SOVJET — INDIA: EIN AVTALE OM KRIG FOR Å KLØYVE PAKISTAN

Den freds- og samarbeidsavtalen Bresjnev skrotyt av i talen sin i 1972 skriv seg frå august året før, tre månader før indiske troppar marsjerte inn i Aust-Pakistan og gjorde denne delen av Pakistan om til ein indisk satelitt-stat, Bangla Desh.

Avtalen er ein militærallianse mellom dei to landa. Den følgjer det vanlege mønsteret for slike avtalar: Når anten India eller Sovjet føler seg truga av krig eller fåre for krig, skal dei to statane konsultere kvarandre og ta sams tiltak for å »for-svare» kvarandre.

Då dei skreiv under avtalen, var »uroa» alt i gang i Aust-Pakistan. Like etterpå laga dei ei historie om at den indre uroa i Pakistan var ein fåre for tryggleiken til India. Dermed kunne India rykke inn med ryggstøtte frå Sovjet, med sovjetiske våpen og rådgevarar.

Pakistan fekk sjå kor mykje ein kan vente seg av hjelp frå

ei supermakt mot ei anna: USA hadde alt godkjent området som sovjetisk interesse-sfære, og lot krigen gå sin gang.

I dag delar India og Sovjet byttet. Og Sovjet har fått ein avtale om særlege havnerettar i havnebyen Chittagong for flåten sin i India-havet.

SOVJETISK KONTROLL OVER INDISK ØKONOMI

Jamsides med dei militær-politiske føremonene Sovjet har vunne av samarbeidet med den krigslystne herskar-klassen i India har dei og fått rikt økonomisk utbytte.

I følge indiske kjelder kontrollerer Sovjet no 30 % av indisk jern- og stålindustri, 35 % av oljeraffinerings-industrien, 20 % av kraft-produksjonen, 60 % av tung elektrisk verkstadindustri og 85 % av tung maskinindustri.

Dette er stats-industri som er bygt opp med sovjetisk »hjelp». Då Bresjnev vitja India i 1973, inngjekk han ein økonomisk avtale med den indiske regjeringa som bind India til å samarbeide med Sovjet 15 år framover når det gjeld kredittar, industriutvikling, handel og kapital-eksport til andre land.

Samarbeidsavtalen går så langt at han gjev Sovjet ein finger med i den indre økonomiske planleggjinga i India. Den femårsplanen India er i gang med no, er laga av ein kommisjon der sovjetiske ekspertar var med.

»INTERNASJONAL ARBEIDSDELING»: NYKOLONIALISME ETTER GAMALT MØNSTER

Nett som USA-imperialismen og andre imperialist-statar arbeider Sovjet for å halde på mono-polet som industriland og syte for at landa i den tredje verda held fram med einsidig råvare-økonomi. Dersom dei gjev »hjelp» til å bygge industri, er føremålet med dette å nytte ut den billege arbeidskrafta og råvarene i utviklingsland for å styrke sin eigen økonomi. Sovjet er sterkt i mot all tale om at landa i den tredje verda må stri for sjølvberging, og lovprisar i staden det dei kallar »internasjonal arbeidsdeling».

Den første større samarbeidsavtalen mellom India og Sovjet etter august 1971 gjaldt tekstilindustrien. 15–20 000 tonn sovjetisk bomull skulle lagast om til bomullstøy i India, og der-

etter eksporterast attende til Sovjet.

Eit prosovjetisk tidsskrift i India skreiv slik om denne avtalen:

»Avtalen betraktes som en innledning til nye liknende tiltak innenfor lettindustrien. En slik ordning vil være fordelaktig for begge parter på grunn av overskuddet på arbeidskraft i India og den relative mangelen på arbeidskraft i Sovjetunionen... India kan satse på flere arbeidskraftkrevende industrier for å dekke det sovjetiske markedet. De nye avtalene omfatter bl.a. tøy, lærvarer, ull, produksjon av konserver, frukt, produksjon av reservedeler til biler, plast-produksjon, fargestoffer og kjemiske produkter, der India kan være til hjelp...»

Samarbeidet følgjer altså det vanlege nykolonialistiske mønsteret: Sovjet eksporterer lånekapital, fabrikker, visse råstoffer (tilmed slike som India har sjølve) og energi til

Ca. 700 politikere arrestert i India

New Delhi, 27. juni.

og opposisjonsledere og andre

Russerne gir Gandhi uforbeholden støtte

Aftenpostens korrespondent NILS MORTENUDGAARD

Sovjet-Unionen har gitt Indira Gandhi uforbeholden støtte i hennes politiske og rettslige kamp de siste ukene, og ventes å fortsette denne linjen også etter statsministerens skrift over Moskva, 26. juni.

Kosygin og Indira Gandhi— perlevenner og fascister.

India. Til gjengjeld yter India billig arbeidskraft og råstoff. Produksjonen er ikkje retta inn på å støtte dei behova mottakerlandet har for varer til eiga bruk. Dei går til eksport — først og fremst til »hjelpar»-landet.

PRISPLYNDRING OG ÅKRING

Denne forma for kapital-eksport gjer det og råd for Sovjet å kontrollere prisane fullt ut sjølv. Prisen på den sovjetiske bomullen i tekstil-avtalen vi har nemnt, var t.d. på 2 600 rupiar pr. balle. Den vanlege bomullsprisen i India ligg på 1 900 rupiar pr. balle for same kvalitet!

Det same pristilhøvet finn ein og for varer India leverer til Sovjet som betaling for sovjetiske lån. I 1968–69 leverte India 17 % av heile juteeksporten sin til Sovjet. India fekk 1 667 rupiar pr. tonn frå Sovjet. Samstundes fekk dei 3 206 rupiar pr. tonn frå ein annan importar —

Storbritannia. Prisane frå neste budsjettår syner at dette ikkje er tilfeldig: I 1969–70 betalte Sovjet 1 828 rupiar pr. tonn, medan Storbritannia betalte 3 325.

Den forma låneavtalane mellom Sovjet og India har, gjer at utkommet er det same som for låneavtalane med andre imperialiststatar, — heller verre: Det vert uråd for India å akkumulere eigen kapital. Etter kvart må landet låne for å greie å betale attende avdrag og renter. Både i 1971 og 1972 betalte India over 200 millionar rupiar meir i avdrag til Sovjet enn dei fekk derfrå i lån.

Du kan lese meir om tilhøvet mellom Sovjet og India i boka SOSIALIMPERIALISMEN — SOVJET I DAG (Oktober forlag), kapitlet om India. Denne artikkelen byggjer på materiale derfrå.

UNGDOMMEN I SOVJET

Overklasseungdom i Sovjet lever fett på nattklubber, mens den store massen av arbeiderungdom lever under herkerklassens utbytting og undertrykking.

IDRETT:

Kontrarevolusjonen seira over hele Østeuropa så nær som i Albania i 50-åra, og det nye borgerskapets hovedparole blei: Full gjenoppretting av kapitalismen over hele linja. Dette har fått de mest groteske utslag for de østeuropeiske folkene, et godt eksempel på dette er idretten. Røde Garde har tatt en prat med Egil Olsen, kjent forballspiller og ansatt ved idrettshøyskolen i Oslo om østeuropeisk idrettspolitik. Vi mener det som kommer fram tydelig viser: Det føres en kapitalistisk idrettspolitik, herskernes interesser er i høysetet, mens massene er hardt undertrykt.

Egil Olsen, det satses voldsomt på å utvikle eliteidrettsfolk i Øst-Europa. Spesielt Øst-Tyske og Sovjetiske idrettsfolk dominerer stort i internasjonale sammenhenger. Hva er det egentlig som skjer?

På skolene i Øst-Europa drar en slags »idrettstalentspeidere» rundt på småskolene og plukker ut barn som er høvelige idrettsemner.

Allerede i 7-årsalderen blir »talentene» plukket ut av vanlig skole, og plasert i spesialskoler hvor man utelukkende perfektionerer seg i en idrettsgrein. Disse »idrettsbroilerne» blir her omgitt av trenere, fysioterapeuter og lignende på alle kanter og altopp på alle måter.

I russiske publikasjoner kan man lese om hvordan det av

disse kandidatene blir silt ut egne »superbroilere» som i internasjonal sammenheng skal representere revisjonistlandas falmete farger. Det stilles bare ett mål: Vinne, vinne, vinne, for enhver pris. Hva ligger bak denne satsing?

De nye tsarene i Kreml har ett svært problem. De har innført et beinhardt kapitalistisk system, men ønsker å kamuflere politikken sin, lure verdens folk ved å skjule kapitalismen bak en rød maske. Det demagogien deres går ut på i dette tilfellet er å påstå at de vinner fordi deres »sosialistiske» system er alle andre så overlegent at det har utvikla en ny og bedre mennesketype. Hele verdens idrettsarenaer blir brukt for å vise dette. Samtidig bygger de opp en veldig elitedyrkning som fungerer sløvende på massene i sine egne land. Det blir også lagt veldig stor vekt

på ramma rundt idrettsbegivenhetene.

Sovjet hausser veldig opp at de skal arrangere olympiade i Moskva. Her kan de vise verden at de kan måle seg med USA, hvor store, fine idrettsanlegg det russiske folket kan nyte godt av, kort sagt drive rein propaganda for sin egen imperialistiske politikk.

I vestlige land som Norge har også »broilerismen» i Øst-Europa blitt kritisert voldsomt i borgerlige aviser. Hva mener du om denne kritikken?

Jeg synes mye av den kritikken som kommer fram er svært så ynkelig. Utviklinga i vest går jo ut på akkurat det samme, drive fram stjerner for enhver pris. Den eneste forskjellen er at østeuropeerne drive mer systematisk »klekking». Det er kapitalistiske motiver som ligger bak i begge tilfeller,

sport

Tennisopplæringen drives av den kjente sovjetiske trener Aleksandra Granaturova, som har lært opp mange tennismestere, deriblant Europamester i tennis for jenter, Jelena Granaturova og sovjetmester i tennis for jenter inntil 18 år, Lena Patulina.

Er det ikke misbruk av tid for en anerkjent trener å arbeide med nykommerne? En slik oppfatning er etter Aleksandra Granaturovas mening feilaktig. Barna bør ha en velkvalifisert trener helt fra starten av. Bare på denne måten kan man unngå mange unoter. Det mange man har lært er alltid vanskelig å legge av seg.

Tennisskolen ved ZSKA - klubb, har fem høyt kvalifiserte trenere. Les mer om tennistreningen på side 11.

100 kommende tennisspillere i alderen 7 til 18 år får undervisning og trening ved tennisskolen i Moskva. Her starter de med tennisspillers ABC og avslutter med de høyere matematikk.

de lærte konkrete ting fra slagpertoaret: slag fra høyre og venstre, returløp av ballen, å sende den til et udekket felt, gi ballen rotasjonsbevegelse m.v.

22. februar 1971

sovjet

SKOLEN: STREBING I HØYSETET

Et hvert utdanningssystem er bestemt av det samfunnet det fungerer i. Under kapitalismen vil skolen tjene borger-skapet, og under sosialismen vil den tjene arbeiderklassen.

For å sikre arbeiderklassens makt har sosialistiske land alltid lagt stor vekt på utdanninga. Utdanning skal ikke gi mulighet til å forlate arbeiderklassen og skaffe seg egen karriere, den skal nettopp være arbeiderklassens utdanning, og i ett og alt tjene arbeiderklassen.

Sovjet påberoper seg i dag å være et framskredent eksempel på sosialistisk utdanning, derfor har vi sett litt nærmere på utdannings-systemet i Sovjet.

Fram til 1956 var det 7 års obligatorisk skole i Sovjet. Men spesielt på landsbygda og i tynt befolkede strøk, var den ennå på langt nær utbygd. Likevel satte den 20. partikongress seg det mål å innføre 10 års obligatorisk skole, uten å ta hensyn til at 20 % av elevene ennå ikke fikk gjennomgå de 7 årene.

I dag er situasjonen den, at det er en meget skeiv rekruttering til høyere utdanning. En undersøkelse fra Sibir, — foretatt av en sovjetisk sosialpedagog, viser at arbeiderbarn og barn av bønder gjennomgår en skolegang på henholdsvis 7,66 og 7,13 år, mens barn av funksjonærer har en gjennomsnittlig skolegang på

12,26 år. I dette distriktet ligger altså utdanningsnivået til barn av arbeidere og bønder under det obligatoriske, mens barn av funksjonærer har hele 10 års skole pluss 2 år på en høyere skole.

HØYERE UTDANNING: MULIG FOR HVEM?

Teoretisk sett skal høyere utdanning være mulig for alle i Sovjet. Men et eksempel fra Novosibirsk skoler viser noe annet. En undersøkelse viste at 82 - 83 % av bygnings-, industri- og transportarbeiderbarn her, ønsket seg høyere utdanning. Av disse kom fra 45 til 62 % inn på universitet og høyskoler.

76 % av barna til kollektiv-

bøndene ønsket seg høyere utdanning. Av disse fikk kun 10 % muligheten.

Men hvordan var det så med barn av tjenestemenn og funksjonærer? Jo, av dem fikk hele 82 % av 93 % den ønskede utdanning. (Rødluvan nr. 5 1974).

Disse tallene viser tydelig at det sosialistiske prinsipp om å

rekruttere elevene fra arbeiderklassen, ikke gjelder i Sovjet.

FOSTRING AV TALENTER

I 1956 foreslo Khrustsjov at det skulle opprettes skoler for barn med spesiell begavelse i teoretiske fag. I dag er det

forts.s.24

profittmotivet og politisk demagogi settes i høysetet. Det som drives av masseidrett i alle disse landa går mye ut på å holde massene i form slik at de kan produsere størst mulig profitt til det nye byråkratborgerskapet, pluss sjølsagt som reservoar for eliteidretten.

Hvordan mener du en kommunistisk idrettspolitik bør være?

Det er klart at idretten må settes i folkets tjeneste. Jeg tror vi kan lære mye av kineserne her. De bruker sine beste idrettsfolk til å dra rundt og stimulere masseidretten. De arbeider i produksjonen om dagen, og driver idrettsinstruksjon om kvelden. Det satses voldsomt på masseidretten, eliteidretten blir underordna denne. Det finnes sjølsagt toppidrettsfolk også i Kina, når det drives så omfattende masseidrett vil sjølsagt noen

bli bedre enn andre. Men her blir eliten stilt til massenes disposisjon, det finnes ingen form for »broiler»-tenkning. En svensk gymnastikkdirektør som flere ganger har besøkt Kina sa i et foredrag på idrettshøyskolen at hvis kineserne hadde hatt ønsker om å perfektionere idrettsfolka, ville de ikke hatt vansker med å raskt dominere verdenseliten i en rekke idrettsgreiner. Eksempelvis kunne bordtennisspillerne i Kina økt nivået i stor grad hvis de hadde drevet idrett på »heltid», dvs. ligget i treningsleire hele året og pleiet sitt ego.

Men i Kina er det arbeiderklassen som har makta, og de fører sjølsagt en idrettspolitik i folkets tjeneste. I motsetning til den nye herskerklassen i Øst-Europa arbeider de nemlig for et kommunistisk samfunn, avslutter Egil Olsen.

»TENK PÅ DEG SJØL«

Den sovjetiske ungdomsavisa Komsomolskaya Pravda hadde for ikke lenge siden en artikkel, som de visst syntes sovjetisk ungdom kunne lære noe av.

Artikkelen handlet om tre unge menn, som etter endt militærtjeneste, planla å dra et sted hvor de kunne tjene mye penger.

Så bra syntes avisa dette var, at de fikk en professor i økonomi til å skrive en kommentar full av lovprisning.

»Hvis unge menn ønsker å tjene mye penger, skal de gjøre det, og de kan bare bli beundret av oss alle,» skriver professoren.

Det er ikke tilfeldig, at drømmen om å tjene »masse penger» gjør seg så sterkt gjeldende blant sovjetungdommen i dag. Etter at kapitalismen ble gjenopprettet i Sovjet, har det vært en viktig oppgave for herskerne i Kreml, å spre sin reaksjonære ideologi. Ungdommen skal læres opp til at, »enhver er sin egen lykkes smed», »Tenk på deg sjøl, gjør din egen karriere, og prøv å tjene mye penger.»

Dette er bare et eksempel på hvordan ungdommen degenereres i Sovjet. Andre eksempler vi kunne nevne er den borgerlige kulturen som blir spredd blant ungdommen.

Her kan nevnes popmusikk med reaksjonære tekster, mote-press spesielt blant jenter, og det økende narkotikamisbruket blant unge.

I det sosialistiske Sovjet, sto ungdommen i spissen, for å bygge opp landet. I dag er de offer for at revisjonistene bevisst prøver å bryte dem ned moralsk, og planmessig forer dem med forsløvningsmidler, for slik å sikre seg sjøl herredømmet, en metode de nok har lært av sine venner i de vestlige kapitalistiske landene.

og konkurransenivået stiger tilsvarende. Men bare de aller beste i 14-15-årsalderen blir tatt inn i mesteraspirantgruppen, der man trener opp dem som skal avløse elitespillerne. For disse utøverne fører veien direkte til Wimbledonturneringen - den viktigste tevlingen for verdens dyktigste tennisspillere.

nytt
Løssalg kr. 1,-

Utgitt av
Presseavdelingen ved Sovjet-Unionens ambassade i Norge

Veien til Wimbledon begynner her . . .

de drar trenerne
ne og oppsøker
alenter. De stu-
veste klassene
ne, organi-

pa denne måten å finne ut mest mulig om barnas fysiske evner og karakteregenskaper.

forts. fra s. 15

prisene til COMECON-landa økt med 120 %.

Et annet viktig trekk ved sosial-imperialismen er militariseringa av økonomien. Viktige deler av industrien er direkte knytta til militærformål, og etter alt å dømme er våpenkappløpet økonomisk sett minst like betydningsfull for Sovjet-kapitalismen som for USA-monopolene.

Logisk nok har denne utviklinga ført til at den internasjonale, bl.a. amerikanske og italienske monopolkapitalen har fått anledning til å ekspandere i Sovjet. I 1973 hadde 13 USA-banker og konserner etablert kontorer i Moskva, deriblant Rockefellers Chase Manhattan Bank, General Electric, Pullman og Occidental Petroleum.

På denne måten er Sovjets økonomi stadig mer direkte blitt knytta til den internasjonale kapitalistiske økonomiens markeder og konjunktursvingninger. Vi skal også huske på at Sovjets kapitalisme er ung og ekspanderer. Den internasjonale ut-

plyndringa vil måtte øke i åra som kommer. Det er i lys av dette vi må se den sovjetiske herskerklassens verdensomspennende militære opprustning og rivalisering om verdensherredømmet.

NOTER:

1. Erik Rudeng: Sovjet, Sosialistisk Framtid nr. 13 s. 49.
2. Marx, Kapitalet. Tredje boken s. 779-80. Bo Caverfors/Clarke 1973.
3. Stalin, Economic problems of socialism in the USSR, s. 45. Moskva 1952.
4. F. Engels, Socialismen fra utopi til vitenskap, s. 49, Ny Dag.
5. V. Laptev, De sosialistiske foretaks rettigheter, Verden og Vi nr. 5, 1966.
6. P. Vladimirov, What the 23rd Congress of the CPSU discussed. Novosti Prens Agency Publishing House.
7. Koval, Fundamentals of Soviet economic planning, Moskva 1972, s. 285.
8. Opplysning gitt i Lundgren/Ek i Sovjet i dag, Oktober sv. 1974.
9. Opplysning fra «Nar khoz kaz» Sovjet, gjengitt i Clarke nr. 4-5. 1974 s. 31.
10. Nash Sovremennik 11/72 gjengitt i Clarke som ovenfor.
11. Hsinhua News Agency, 21. mars 1975.
12. Klassekampen nr. 17 1975 s. 13.
13. B. Bazhenov: USSR-USA: Businesslike Cooperation, International Affairs, august 1974.
14. Newsweek okt. 8. 1973 s. 49.

forts. fra s. 23

planer om å knytte disse skolene direkte til forskningsinstitutt.

Og hvordan blir så elevene til disse spesialskolene plukket ut? Jo, det arrangeres årlige landsomfattende konkurranser i naturvitenskaplige og språklige fag for å få plukket ut de framtidige spesialister.

Men snart er visst ikke denne metoden effektiv nok, for det gjør seg allerede sterke røster gjeldende for å få innført intelligentstester etter amerikansk mønster.

I et intervju i bladet Sovjet-Nytt forteller noen jenter, at det de ønsker seg mest i livet, er kunnskap, begavelse og et interessant arbeid. Videre er de mest populære yrkene blant ungdom i Sovjet i dag: fysiker, matematikker, flyver, osv. Dette er ingen tilfeldighet. Sovjet er i dag ingen arbeiderstat, hvor arbeiderklassen har makta. Den nye herskerklassen sprer tvert imot en ideologi, som gjør at ønsket om å bli »spesialist» og gjøre sin egen karriere florerer blant sovjetisk ungdom.

Spesialister blir også framholdt som ideal for barn under utdanning. I en sovjetisk artikkel sies det på følgende måte:

»Vi må gjøre mer for at våre unge mennesker skal komme i kontakt med framstående medlemmer av den eldre generasjon. Kontakt med en førsteklasses intelligens kan kraftig påvirke et ungt menneskes intellektuelle utvikling. Med andre ord: Skaff deg karriere, det er godt for deg. Og dessuten: Det er spesialistene som er heltene, ikke et ord om arbeiderklassen, ikke et ord om at utdanninga skal tjene arbeiderklassens kamp.

Mot denne borgerlige utdanningspolitikken står linja om masseutdanning. Masseutdanninga kjennetegnes ved at den vil høyne utdanningsnivået til hele det arbeidende folket, at den tar utgangspunkt i arbeiderklassens behov og interesser, og kjemper for en riktig linje mellom teori og praksis.

Dette er en sosialistisk utdanningspolitikk.

Vi har i dette nummeret av Røde Garde lagt fram en rekke argumenter for at borgerskapet har gjort kontrarevolusjon i Sovjet, at proletarietets diktatur er blitt erstatta av et statsmonopol-kapitalistisk diktatur. Vi har vist at det Mao Tsetung sier om at når »revisjonistene er kommet til makta er borgerskapet kommet til makta» er riktig.

Men Mao stopper ikke med dette. Han sier: »Sovjetunionen er i dag underlagt borgerskapets diktatur, et diktatur av den tyske fascistiske typen, et diktatur av Hitler-typen». Dette er harde men nødvendige ord. Borgerskapet i vesten har lenge flittig henvist til Sovjet for å vise arbeiderklassen hvor fæl »kommunismen» er. Ved å bruke Sovjet har for eksempel borgeravisene i Norge forsøkt å sette likhetstegn mellom fascismen og nazismen på den ene sida, og kommunismen på den andre. Ved å vise at at

diktaturet til finanskapitalens mest reaksjonære, mest sjåvinistiske og mest imperialistiske elementer.»

Hva så med Sovjet? Hvilke rettigheter har en russisk arbeider? Direktøren på bedriften kan uten vansker sparke opposisjonelle arbeidere. Dette har blitt gjort ofte, og det er vanskelig å få ny jobb. Man regner med at ca 3 millioner sovjetborgere i dag reiser rundt i landet på jakt etter arbeid. Meld deg inn i fagforeninga, den er et direkte redskap for staten. Arbeiderne har ingen innflytelse over sin egen lønssituasjon, tariffavtaler eksisterer for eksempel ikke, det er ingen lønnsforhandlinger. Tvert om støtter fagforeningene som regel politiske oppsigelser, og interesserer seg stort sett bare for å høyne profitten på bekostning av arbeiderne.

Opposisjonen mot regimet blir ikke tolerert. For eksempel må enhver sovjet-

Sovjet-

Sovjet er fascistisk vil borgerskapets hykleri og krokodilletårer falle pladask til jorda, og alvoret i revisjonistenes forræderi vil klart komme fram i dagen.

Vi kommunister mener at borgerskapets diktatur kan ha to former. Norge er et eksempel på den ene typen, på det såkalte »borgerlige demokrati». Her har arbeiderklassen visse rettigheter, som en viss ytringsfrihet, organisasjonsfrihet, stemmerett, en viss streikerett osv. I Chile hersker borgerskapet på den andre måten, ved hjelp av rein terror, fengsler, myrderier, blod og død. For kapitalistene er det parlamentariske demokratiet den beste måten å suge mest mulig ut av folket på. De kan her gi et skinn av »folkestyre». »Valg» blir avholdt, og profitten strømmer inn jamt og trutt. Men når det arbeidende folket seg seg lei av blodsuginga, når de krever slutt på all utbytting, da kaster borgerne den »demokratiske» maska, de innfører fascismen.

Dimitrov beskrev fascismen ved makta meget treffende som »den åpne terroristiske

borger som er så heldig å eie en skrivemaskin hvert år levere inn skriftprøver av denne til KGB, slik at de får kontrollert at maskinen ikke blir brukt til å spre skrifter som ikke på forhånd er »godkjent». Bryter man disse »påbudene», har myndighetene i tillegg til nye, store fengsler, også nye arbeidsleire å tilby revolusjonære og opposisjonelle. Det finnes flere typer: »ordinære», skjerpede», »streng disiplin» og »særlige». De to siste er spesielt viet »politiske forbyrter».

Demonstrasjoner og streiker blir møtt med politi og tåregass, i de verste tilfellene har det vært satt inn militæravdelinger med blant annet tanks. I tillegg til dette har misnøyde lett for å bli tatt for »mentalt forstyrrede», de blir innlagt på »psykonevrologisk» sjukehus og behandla med sløvende midler. Det er altså lett å se at arbeiderklassen i Sovjet blir holdt nede av et særdeles reaksjonært og terroristisk diktatur.

Da det sosialistiske Sovjetunionen blei oppretta i 1917, var den sammensatt av mange

Fra demonstrasjonen i Moskva mot USAs krigføring i Vietnam som ble angrepet av væpna Sovjetisk politi.

en fascistisk stat

nasjonale republikker, som for eksempel Georgia, Russland osv. Disse ble innrømme spesielle rettigheter, som retten til å kunne rive seg løs fra unionen. Retningslinjer for dette ble utvikla av Stalin i 1913, og det ble lagt stor vekt på utvikling av egne språk og egen kultur. De nye herskerne i Kreml har imidlertid kasta disse stolte prinsippene på dynga. I stedet har de trukket fram det gamle tsaristiske synet om russerne som »herrefolk». De har renska folk fra de nasjonale minoritetene ut av ledende stillinger, og satt inn russere. Således blei det allerede i 1954 renska 3000 partimedlemmer og 1000 kandidatmedlemmer ut av det georgiske partiet, for å knekke det georgiske folket sin kamp. Russisk språk og kultur blir i større og større grad innført i de andre nasjonene, og unionsrepublikkenes industri blir plyndra til fordel for russisk. Dette har møtt enorm motstand. I Kaunas i Litauen demonstrerte tusenvis av mennesker under slagordet: »Gi Litauen frihet!» Politistasjonen og partikontorene

blei angrepet, og herskerne måtte sette inn militærpoliti og fallskjermtropper.

De nye tsarene i Kremls voldsomme nasjonale sjåvinisme gjør at de utmerka godt kan sammenlignes med Hitlerbanden i Tyskland. Og de har også andre ting felles med Hitler: De sikler etter verdensherredømme, legger brutalt andre land under seg

(Tsjekkoslovakia), de har flåteenheter på alle hav, de rustar opp og forbereder seg på imperialistisk krig. Alt dette mens de prater hykkel om »fred» og »avspenning», akkurat som de tyske nazistene gjorde det i 1938.

Det finnes ingen tvil. Det russiske folket er i dag under fascismens åk. Men fascismen er ingen stabil makt. Bresjnev-

klikken er nødt til å holde folket i et jerngrep for å få gjennomført sin arbeiderfiendtlige politikk. Men la oss holde fast ved en ting: Der det finnes undertrykkelse vil det også finnes motstand, hardnakka motstand. Vi er sikre på at denne motstanden vil tilta og ikke gi de nye tsarene en rolig dag.

FAGFORENINGS»VALG» I SOVJET I DAG

En arbeider forteller om valget av fagforeningsstyret på bedriften: (fra Sovjetskaya Rossi), April 1965.

»Da jeg gikk av skiftet sto det vakter rundt hele bedriften som hindret oss i å gå hjem. Kandidatenes navn ble lest opp meget raskt, og etter dette kom valg-formalitetene. Etter at avstemninga var over, fikk vi en allerede ferdigtrykt liste over hvem som hadde vunnet.»

Sovjet og frigjör

Et av Sovjet-vennenes kron-argumenter mot marxist-leninistenes syn på Sovjet, har alltid vært at »Sovjet støtter jo frigjøringsbevegelsene, f.eks. i Vietnam.» La oss ta nettopp Vietnam som et eksempel, og se om det er sant som bl.a. SVerne sier. Frigjøringskampen i Viet-

nam har pågått i svært mange år. Nord-Vietnam ble proklamert som sjølstendig sosialistisk stat i 1954 etter harde kamper mot fransk kolonialisme, og allerede da sto USA-tropper i landet. Frigjøringskampen tiltok i styrke fram mot 60-åra, og fikk politisk og materiell støtte fra bl.a. Kina. Hva gjorde Sovjet da? — Inntil midten av 60-åra

Representanter for sentralstyrene i Rød Ungdom, Sverige, og Rød Ungdom, Norge har avholdt et fellesmøte for å drøfte det revolusjonære arbeidet blant ungdommen i våre to land. Møtet behandla også den internasjonale situasjonen og vedtok følgende felleserklæring:

»Vi hilser entusiastisk folkenes store seirer i Kambodsja og Vietnam. Frigjøringa av Kambodsja og Vietnam viser at en liten nasjon som fører væpnet folkekrig, kan beseire en supermakt. USA-imperialismen er påført et nederlag som til fulle viser at USA er en supermakt på vei mot opprætning og undergang.

De to supermaktene USA og Sovjet er hovedfienden til alle verdens folk. De driver begge imperialistisk utplyndring i alle verdensdeler og forbereder væpnet aggresjon mot folk som kjemper for nasjonal frigjøring og uavhengighet. De kjemper innbyrdes om herredømmet i alle deler av verden. Rivaliseringa mellom supermaktene er grunnlaget for krig og konflikter i alle verdensdeler.

Supermaktene rustet seg til tennene og forbereder krig om herredømmet i verden. Deres innbyrdes strid

truer med å kaste alle folk og nasjoner ut i en ny verdenskrig. Supermaktenes falske snakk om fred og avspenning i Europa er et røykteppe for å skjule deres voldsomme opprustning og krigsforberedelser. I virkeligheten er Europa det strategisk viktigste området for enhver makt som vil oppnå verdensherredømmet. Derfor vil Europa aldri kunne stå utenfor et oppgjør mellom de to supermaktene.

Supermaktenes krigsforberedelser truer alvorlig folkene i de nordiske landa. Nordens stilling mellom de to supermaktene gjør at folkene i Norden må skjerpe årvåkenheten mot deres politiske, økonomiske og militære framstøt som truer vår nasjonale sjølstendighet.

Bevisstheten om kampen mot supermaktene øker i våre land. Et tegn på det er konferansen mellom representanter for de marxist-leninistiske partiene og partibyggende organisasjonene i Norden, som slo fast at kampen mot de to supermaktene er en viktig oppgave for folkene i alle de nordiske landa.

Men supermaktene har også sine forsvarere. I Sverige og Norge står både den åpne reaksjonen og

ingsbevegelsene

hadde ikke Sovjet gitt ett øre eller ett gevær til frigjøringskampen i Vietnam. Tvert i mot hadde de:

— Sendt væpnede politistyrker mot en demonstrasjon utafor USA-ambassaden i Moskva i 1967. Demonstrasjonen var arrangert av asiatiske studenter i Moskva som en protest mot USA-imperialismen i Vietnam. De ble møtt med køller av revisjonistenes fascistpoliti.

— I midten av 60-åra prøvde Sovjet å tvinge vietnameserne inn i forhandlinger med USA-imperialistene for å oppnå «fred» via «fredelige forhandlinger». Forhandlinger på det tidspunktet da frigjøringsstyrkene sto forholdsvis svakt, kunne ikke bety annet enn nederlag, og det visste Sovjet.

Vietnameserne fulgte sjølsagt ikke Sovjets råd og press — frigjøringskampen fortsatte med økt styrke. Da

Sovjet innså dette skifta de taktikk: De gikk over til å støtte kampen. Sovjet sendte våpen, gamle utrangerte våpen som var ubrukelige. Da de første amerikanske bombefly ble skutt ned over Hanoi, uttalte Sovjets ambassadør at det var umulig! Det viste seg at de luftvernkanonene Sovjet hadde gitt var ubrukelige, de var slik justert at om det ble sikta riktig så traff ikke granaten flyet. Men vietnameserne hadde fått våpen fra andre enn Sovjet, derfor var det mulig å skyte ned bombeflyene.

Handelen mellom Sovjet og Nord-Vietnam utvikla seg, og Sovjet tok godt betalt. For bomullestoff Sovjet solgte og som trengtes i Vietnam ikke bare til klær, men også til forbindinger og bandasjer, tok Sovjet 140 rubel mer pr. tonn av Nord-Vietnam enn av

noe annet land.

Det har lenge vært et problem i Sovjet å skaffe nok konsumvarer til befolkninga. Sovjet kjøper bl.a. store mengder sko fra utlandet. Det går fram av Sovjetisk handelsstatistikk at de som får dårligst betalt for sine sko er Nord-Vietnam. Nord-Korea får litt mer, men de som får mest er England, og det dreier seg hele tida om læsko.

Men Vietnam er ikke det eneste eksemplet. Vi har tidligere omtalt Sovjets konsekvente sabotasje av den seierrike frigjøringskampen i Kambodsja gjennom å opprettholde de diplomatiske forbindelsene med quislingen Lon Nol, gjennom å forsikre våpentransporter til den samme quislingen, gjennom å øverte prins Sihanouk som ledet frigjøringsregjeringa, og

nå etterpå gjennom å spre misstillit til det nye styret i det frie Kambodsja.

Det er en økende tendens blant verdens kjempende frigjøringsbevegelser til å gjennomkøye Sovjets hjelp og støtte til kampen. Ikke bare frigjøringsbevegelser, men også land som f.eks. Egypt har bittert fått erfare hva denne hjelpens innebærer.

Sovjet har ett mål med sine framstøt overfor frigjøringsbevegelser og land som kjemper for uavhengighet: Kontroll, økonomisk og politisk.

Det er ikke noe nytt at imperialistmakter støtter frigjøringsbevegelser, og ingen bør la seg lure av at Sovjet prøver å vinne innpass i dag der USA taper terreng.

fellesuttalelse

revisjonistene fram som forsvarere for supermaktene. Å gjennomkøye og avvise revisjonistenes forsvar for supermakta Sovjet er en absolutt forutsetning for framgangsrik anti-imperialistisk kamp.

Supermaktene møter økende motstand over hele verden. Den 3. verdens kamp for nasjonal uavhengighet har vist at det er folkene som er de virkelige sterke, og at kampen for nasjonal frigjøring og for den sosialistiske revolusjonen kommer til å gjøre slutt på all imperialisme.

Vi stiller oss som oppgave å mobilisere ungdommen i Sverige og Norge til aktiv solidaritet for den 3. verdens folk, og avsløre supermaktenes krigsforberedelser og trusel mot våre to folk. Gjennom hard kamp mot opportunistene og tålmodig arbeid har det utvikla seg en sterk bevegelse mot USA-imperialismen i våre to land. Vi er overbevist om at en like sterk anti-imperialistisk bevegelse vil vokse fram i kampen mot begge de to supermaktene.

**Röd
Ungdom
Sverige/
Norge**

*Röd Ungdom, Norge
Arbeidsutvalget*

*Röd Ungdom, Sverige
Verkställande Utskott*

Sovjets militærapparat - redskap for aggresjon

Den Røde Armes stolte tradisjon som den fremste forsvaret av verdens folk mot fascismen og for proletariatets makt i Sovjet, har blitt snudd opp ned av de nye herskerne i Kreml. Fra å være et redskap i arbeiderklassens hender, har de vendt militærapparatet i Sovjet til et aggressivt, utadretta og offensivt militærapparat som passer til Sovjets nye rolle som en imperialistisk supermakt. De strategiske prinsippene har blitt endra fra aktivt forsvar og motangrep, til overraskelse og angrep. De teoretiske forberedelsene for denne forandringa ble gjort av marskalkene Gretsjo og Jakobovsky.

Den viktigste forsvarsmakta for enhver sosialistisk stat og for ethvert folkeforsvar vil være hæren. Det er hæren som er sentral i prinsippet om folkekrig mot inntrengere, og et forsvar er alltid til sjvende og sist et forsvar av landområder. For et militærapparat bygd opp med den hensikt å *forsvare* et landområde, kan flystyrker og marine bare være støttestyrker og taktiske styrker for den avgjørende kampen på bakken.

Slik var det også i Sovjet den første tida etter 2. verdenskrig. Marinen var i hovedsak en kystmarine og en støtte for den Røde Arme, flyvåpnet en taktisk støtte for kampen på bakken.

Vi skal i denne artikkelen ta for oss forandringene og utbygginga av Sovjets militærapparat siden revisjonistenes maktovertakelse.

HÆREN

Det de nye makthaverne i Sovjet la vekt på ved omleg-
ginga av hæren, var en styr-
king av *mobiliteten* og av
ildkrafta. Mobiliteten ble økt
*Sovjetisk spionskip - utkledd som tråler - innafor
Islandsk 50-milsgrense*

ved å styrke hæravdelingene med pansrede personellkjøretøyer slik at de kunne rykke raskere og sikrere fram. Ildkraften har blitt økt ved en kraftig utbygging av antallet tanks og panservogner, selvdrevne kanoner og ikke minst rakettvåpen. I tillegg er alle sovjetiske divisjoner utstyrt med rakettbatterier som bærer mindre atomladninger.

På denne måten er den Sovjetiske hæren forandra fra et forsvar av egne områder, til et uhyre effektivt framrykkingsapparat som kan slå inn i »fiende»-land med stor fart. Disse hæravdelingene er i dag bygd opp for offensiv, for angrep og okkupasjon.

FLYVÅPENET

blir tillagt meget stor betydning og er direkte underlagt forsvarsministeren. Det er utprega offensivt bygd opp, bl.a. opererer de med fly som har en rekkevidde på 5000

km med 40 tonn last, neppe bare for å forsvare Sovjetisk territorium. Disse styrkene er utstyrt med de mest moderne våpen, og 7500 mann med kanoner og stridsvogn kan gjøres kampklare og flys ut på bare 30 minutter.

ATOMVÅPEN

Utviklinga av A-våpen begynte i Sovjet like etter den 2. verdenskrig for å bryte USAs monopol på denne typen våpen. I stedet for å fortsette å bygge opp et effektivt anti-rakettssystem, begynte de nye tsarene i Kreml å utvikle et offensivt rakett-system for å bruke dette som et utpressingsmiddel overfor andre imperialistmakter, og for å true med »altutslettende atomkrig» overfor frigjøringsbevegelser som ikke dansa etter Sovjets pipe. Teorien om at en »liten gnist kan tenne en verdensbrann» ble lansert av Khrustsjov som en advarsel til frigjøringsbevegelser: Kamp og krig kunne føre til utslettelse.

En krig kan aldri *vinnes* med atomvåpen, derfor står Mao Tsetungs ord om at A-våpen er en parpirtiger fast. For supermaktene og Sovjet er A-våpnene først og fremst en trusel og et pressmiddel, samtidig som vi på ingen måte kan se bort fra at de kan bli brukt i en krig mellom supermaktene.

MARINEN

er kanskje den våpengren der det trer tydeligst fram at Sovjet har blitt en aggressiv imperialistmakt. Foruten at marinen har blitt bygd ut fra et kystforsvar til en svær flåte, har den også gjennomgått store forandringer.

Rundt 1960 begynte de første store flåteøvelsene utafor Sovjetisk farvann. Øvelsene retta seg mot u-båt-forsvar og med tida også langangsoperasjoner. Øvelsene har foregått både i Middelhavet, Østersjøen, Atlanterhavet, Stillehavet og i Nord-

sjøen. Øvelsene har blitt en årvisst foreteelse, og det er ikke lenge siden Sovjet gjennomførte sin siste, verdensomspennende flåteøvelse.

Sovjet har i dag stasjonert skip på alle verdenshav. De har bygd opp en permanent Middelhavsflåte på ca. 95 skip, og en flåte i det Indiske hav på 30 skip. Begrunnelsen for dette er »forsvaret av Sovjetiske interesser i disse områdene». Sovjet har også skaffet seg hangarskip, noe som bare brukes når en opererer så langt fra eget territorium at flyene må ha baser på havet. Sovjet legger også meget stor vekt på å skaffe seg flåtebasier i land som de utvikler »vennskapelige kontakter» med, f.eks. Bangladesh.

Sovjet har også bygd opp en svær U-båtflåte som er utstyrt med A-våpen.

FRI PASSASJE GJENNOM STREDENE

Under FNs 3. konferanse om folkeretten på havet, hevdet Sovjet at ingen hadde rett til å blande seg inn i at sovjetiske krigsskip passerer streder som ligger i andre lands territorialfarvann. Sovjet krever fri passasje for sine krigsskip for lettere å kunne foreta offensive angrep f.eks. på Europa gjennom Gibraltar og Bosphorus, gjennom Suezkanalen til det Indiske hav.

Dette forklarer også Sovjets innbitte motstand mot norsk 50-milsgrense fordi dette ville innsnevre Sovjets passasjemuligheter nord for Norge. Sjøl krever Sovjet søknad og tillatelse 30 dager på forhånd fra utenlandske skip som skal passere deres territorialfarvann. Kravet om »fri passasje gjennom stredene» er en grov krenking av kyststatenes suverenitet, og et imperialistisk krav fra Sovjets side for å styrke sin egen krigsmaskin.

SOVJETS KONTROLL – RETTA MOT EUROPA

Det er vel kjent at Sovjet gjentatte ganger har foretatt realistiske landgangsovelser tett opptil Norge. Hvis vi ser på Europa som helhet, ser vi at Sovjet har konsentrert enorme styrker langt overlegne USAs og NATOs, spesielt innretta mot Nord- og sentral-Europa. Hvorfor? Europa er med sine markeder, høyt utvikla teknologi og industri et strategisk viktig mål for Sovjet i en imperialistisk krig.

Vanligvis regner en at et styrkeforhold på 3:1 er nødvendig for at en angriper skal sikre en vellykket okkupasjon. I dag er styrkeforholdet Sovjet/USA-NATO når det gjelder soldater ca 3:2, tanks 3:1, kampfly ca 2:1. Men talla sier ikke alt. Kvaliteten på Warsawapakttroppene er vesentlig bedre enn NATOs, den dårlige disiplinen og moralen på USA-troppene i Europa er velkjent, samtidig som Warsawapakttroppene har en lengre tjeneste bak seg, og »ideologisk skoling».

Dette betyr at Sovjet allerede i dag har oppfylt de viktigste forutsetningene for et vellykka angrep på Europa – og Norge. Situasjonen kan endre seg raskt, og det er viktig å forberede seg på en krisesituasjon og vite at Sovjet har gjort sine forberedelser.

At supermaktene samarbeider på overflata, bør ikke lure noen til å tro at de har fredelige hensikter

Sovjetiske T-62 tanks.

Noen fakta om supermaktens opprustning og styrkeforhold: I EUROPA:

	NATO		Warsawapakta	
Infanteri-divisjoner	45		60	
Tanks	7,000		20,000	
Bombefly	1.875		2.005	
Luftkampfly	575		2.700	
ATOMRAKETTER:	USA		Sovjet	
	1964	1974	1964	1974
Interkontinentale	834	1054	200	1575
Ubåt-raketter	416	656	120	720

Sosialimp- erialismens venner i Norge

En supermakt som forbereder krig, vil øke sin aktivitet på alle områder kraftig:

- den vil ruste opp militært, rasle med våpnene og øve seg i invasjon og angrep,
- økonomisk vil den prøve å vinne innpass i alle de landa som den har tatt mål av seg å forberede krig mot,
- samtidig som den rustar opp, vil den forsikre all

verden om at den bare ønsker fred,

- spionasjen vil øke kraftig,
- den vil prøve å skaffe seg politiske allierte,
- den vil prøve å vinne innpass politisk, økonomisk og militært ved å foreslå supermakts-løsninger på internasjonale problemer, arrangere konferanser med andre land for å »løse» konflikter,

og på den måten vinne innflytelse og presse andre land til å godta løsninger som er til supermakts fordel.

La oss gå litt nærmere inn på disse områdene, og se på hvem det er i Norge som legger forholda til rette for at Sovjet skal lykkes mest mulig i sine planer.

Supermakta Sovjet ivrer for å vinne innpass over hele verden.

MILITÆR OPPRUSTNING

Sovjets militære opprustning er vel kjent, og behandla i en annen artikkel i dette nummeret. Men for Norges del vil vi slå fast:

— I Murmansk, like ved grensa til Norge, har Sovjet anlagt verdens største flåtebase. Fra denne basen foretas det jevnlig landgangsøvelser som retter seg mot norsk territorium.

— Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene. Norge har en strategisk viktig beliggenhet, og er en nødvendig flanker til ta for en supermakt som vil rette sine våpen mot Europa, spesielt Sentral-Europa.

SOVJET PRØVER Å VINNE INNPASS ØKONOMISK

Sovjet har lenge prøvd å komme seg kraftigere inn på Svalbard for å utnytte ressursene der. Sovjet er frampå med forslag om fellesselskaper for utvinning av olje i Nord, og ligger f.eks. i forhandlinger med Norge om å overta overskuddet av hermetikkproduksjonen. Aker-konsernet har åpna for produksjon av oljeutstyr til Sovjet. Handelen med Norge har økt den siste tida, f.eks. med biler.

FREDSPRAT

Sovjet er aktiv overfor Norge med å propagandere sine »fredelige hensikter» og få Norge med i forhandlinger av typen all-Europeisk sikkerhetskonferanse.

SPIONASJE

Det er vel kjent at Sovjets ambassader er spionasjereir, og bare i løpet av de siste åra har flere hundre diplomater blitt utvist fra de landa de tjenestegjør i. Aviser i Thailand regner med at det finnes minst 500 spioner bare i Sørøst-Asia. Sovjet kjøper agenter (eks. Unge Venstre-fyren som ble tilbudt penger for opplysninger) og det er heva over enhver tvil at enkelte revisjonistiske ledere er villige til å drive spionasje. Eksempler fra Portugal nylig, viser at Moskva pumper penger inn i revisjonistpartiet, og at revisjonistene er aktive spioner, spesielt overfor progressive.

POLITISKE ALLIERTER

De mest trofaste politiske

Martin Gunnar Knutsen – sjefsprofet i NKP for full tilslutning til sosialimperialismen

allierte til sosialimperialismen i Europa er revisjonist-partiene. I antall utgjør de nesten 2 millioner medlemmer, men er også en innfallspori til å komme seg inn økonomisk. F.eks. så har det italienske partiet med sine 1,5 mill. medl. også betydelige økonomiske interesser, butikkjeder, interesser i olje osv. Etterhvert som deres bestrebelser på å komme i regjeringsposisjon gir større resultater, innebærer det kraftig økte muligheten for å vinne innpass økonomisk. Revisjonistene demobiliserer folk i kampen mot de to supermaktene.

SUPERMAKTS- LØSNINGER

Sovjet har økt sin aktivitet på dette området betydelig. Kypros, Midt-Østen, All-Europeisk sikkerhetskonferanse, Euro-LO er eksempler på denne økte aktiviteten.

NORGE

Spørsmålet for Norge blir: Hvem er Sovjets politiske allierte, og hvem fører en politikk som passer som hånd i hanske for Sovjets ekspansjon og økte økonomiske aktivitet?

ARBEIDERPARTIET

La oss først ta for oss AP. Først må vi slå fast at AP tradisjonelt har stått supermakta USA nærmest, og gjør

det fremdeles. Men det finnes klare tegn på at en nyorientering i forholdet til supermaktene er på gang. To saker gjør dette spesielt viktig:

– Krisa i økonomien rammer Norge og de landa vi eksporterer mest til. Overskuddslagrene må ut, nye markeder må finnes. Monopolkapitalen vender seg til de som kan kjøpe. At Aker tilbyr seg å lage oljeutstyr for Sovjet, er en konsekvens av dette. Krisa gjør en nyorientering nødvendig.

– Den raske utviklinga av statsmonopolkapitalismen i Norge, gjør at de som sitter med den politiske makta i staten, AP, får økte muligheter og økte økonomiske ressurser å disponere over. Med oppkjøpet av BP nylig og opprettelsen av Statoil, disponerer AP og staten over enorme bedrifter og en stor kapital.

AP med SV som haleheng er de fremste forkjemperne for statsmonopolkapitalismen i Norge i dag. AP sitter i regjeringa og er altså det politiske partiet som har statsmakta og dermed disponerer over statens eiendom. Den nyorienteringa som viser seg med bl.a. Steenfløyen i AP i dag, gir derfor økte muligheter for sovjetisk økonomisk ekspansjon i Norge. Steens besøk hos Gierak i Polen er et eksempel på at AP orienterer seg i retning øst.

DELEGASJONISMEN

En viktig måte å knytte politiske kontakter på er delegasjoner som besøker andre land, noe som har blitt mer og mer hyppig i AP-kretser. – LO har i mange år hatt et nettverk av kontakter med Sovjet gjennom direkte kontakter med den russiske fagbevegelsen, besøk i Sovjet, forhandlinger om Euro-LO og deltakelse i Østersjøuka som arrangeres i DDR hvert år. Den norske LO-toppen driver aktivt bruyggingsarbeid for at den sovjetiske fagbevegelsen skal komme kraftigere inn i Vest-Europa.

Organisasjoner som AUF og AOF har også gode kontakter med revisjonistene.

SJØLRÅDERETTEN

AP og SV sitt syn på norsk sjølråderett er viktig å se på når en skal undersøke forholdet mellom Norge og Sovjet. AP har en fullstendig knefallslinje overfor supermaktene som vi har sett i spørsmål som EEC, Svalbard, NATO og fiskerigrensa. Men hva med SV? SV har for det første et grunnleggende feilaktig syn på Sovjet, og støtter denne supermakta. SV har ingen linje på det viktige spørsmålet om hvordan Norge skal stille seg til Sovjets ekspansjonsplaner på Svalbard. Midt under den

hardeste striden om fiskerigrenseutvidelse (som Sovjet er motstander av) oppløser SV den eneste aktivist- og kamporganisasjonen for dette kravet, Aksjon Kyst-Norge. SV er minst like ivrige som AP i å propagandere Sovjets røykteppe om «fred» i Europa, «nedrustning» osv.

AP/SV OG SOVJET

Ikke på ett eneste punkt har AP eller SV noen aktiv linje for å møte eller avsløre Sovjets ekspansjonsplaner overfor Norge.

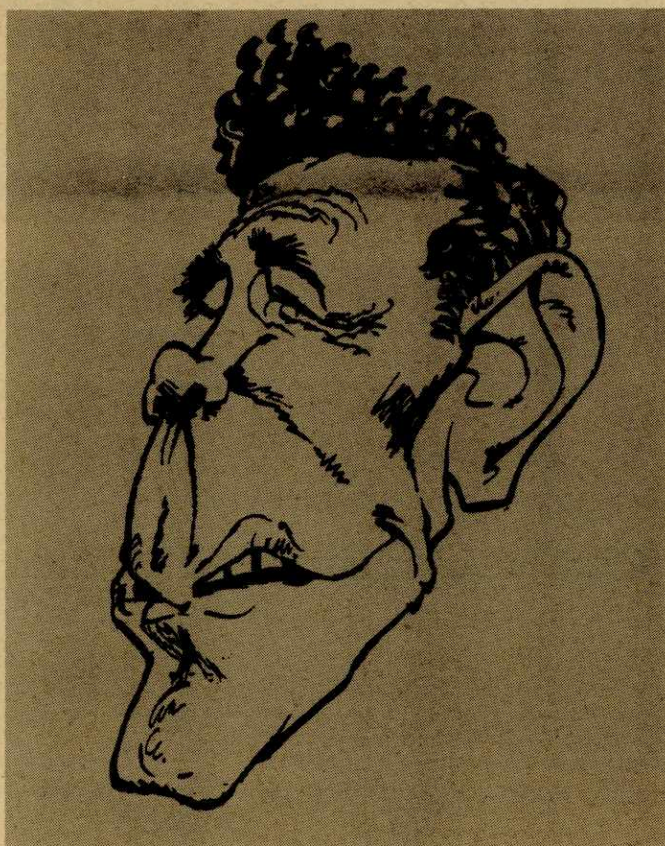
– AP og SV sprer røykteppe over Sovjets opprustning, støtter deres fredsprat og supermaktskonferanser.

– AP med SV som pådytter fører en økonomisk politikk som legger Norge åpent for Sovjetisk kapital.

– SV er en åpen politisk alliert for Sovjet og propaganderer aktivt Sovjets fredsprat, utenrikspolitikk og supermaktsløsninger.

– AP og SV fører en knefalls-politikk overfor Sovjet i spørsmålet om den nasjonale sjølråderetten.

I AP og SV har Sovjet funnet to allierte som fører en politikk som passer som hånd i hanske for deres ekspansjonsplaner og krigsforberedelser.

Reiulf Steen – en av de i AP som ivrer for nyorientering i forholdet til supermaktene

SOSIALISTISK U LØPEGUTTER FO BRESJNEVS FRE

SU blei danna i år av tre organisasjoner, AIK/U,SFU, og KU, pluss uavhengige sosialister. Av disse hadde spesielt KU men også AIK/U tradisjonelt gode og intime kontakter med Øst-Europa. Folk i ledelsen var jevnlig på besøk i Moskva og Øst-Tyskland, og medlemmene deltok på arrangementer som Østersjø-uka i DDR (Øst-Tyskland). I SFU var det i utgangspunktet stor skepsis til disse forbindelsene og til Sovjet spesielt, sjøl om de aldri evna å analysere det nye systemet i Sovjet.

Gjennom samlingsprosessen og etterpå har det gått i SU som i SV: Sovjetvennene har skaffa seg posisjoner på alle ledende plan, og større deler av organisasjonen har ramla ned på en sovjetvennlig linje. I ledelsen dominerer de totalt, mens en god del medlemmer har forsøkt å protestere, en del har innsett at SU definitivt har stilt seg under Moskvas vinger, tatt konsekvensen av det og meldt seg ut. Vi vil hevde at SU i dag fullstendig står på revisjonistenes utenrikspolitiske linje, forsvaret Sovjets overgrep mot andre land, og har blitt et imperialistisk agentur blant ungdommen i Norge.

For å undersøke dette kan vi se på to ting: Deres program, og deres praksis. For en gangs skyld stemmer disse helt overens.

SU HAR ET REVISJONISTISK PROGRAM SOM STØTTER SOVJETS SOSIAL-IMPERIALISME

I SU sine programmer finnes det ikke noe eget avsnitt om imperialismen, og om det hadde vært ville det vært forgieves å lete etter noe der om sosialimperialismen. Den kommer nemlig inn et annet sted, nemlig under avsnittet: Motkreftene til imperialismen på side 29 i prinsipp-erklæringa. Og hva finner vi der? Jo, aller først står noe som kalles »de sosialistiske land» som ikke er nærmere angitt, men som garantert innbefatter Sovjet. Der heter det »Gjennom sin politikk svekkjer dei sosialistiske landa imperialismen sitt høve til å ta i bruk militære, politiske eller økonomiske maktmiddel mot folka sin kamp». Jaså, var

det det Sovjet gjorde da de trakk tilbake alle ekspertene fra Kina, trakk tilbake kornleveransene til Albania, bygde ned tungindustrien i Øst-Europa og til slutt invaderte Tsjekkoslovakia?

Trass alle kjente fakta om Sovjets overgrep, ikke bare mot vasallstatene i Øst-Europa men mot en rekke andre land, kommer SU her og påstår at dette er støtte til folkenes kamp. Dette er ikke annet enn løgn, historieforfalskning og forsvar for imperialismen. Disse overgrepa blir frekt omtalt som »feil» i de sosialistiske landa sin praksis, helt ute av stand til og uten vilje til å analysere årsakene til disse »feila», utbasunerer SU den ene supermakta som et sosialistisk land.

Den som hadde håpa på å finne noe om dette i »kamp-

SU står på Sovjets utenrikspolitiske linje, og prøver å bortforklare Sovjets overgrep i f.eks. Tsjekkoslovakia

NGDOM- DR DSPRAT

programmet», vil bli skuffa. Sovjets imperialistiske overgrep blir ikke nevnt med et ord, derimot gir SU sin åpne tilslutning til Sovjets røykteppe av fredsprat, ved å støtte den all-europeiske sikkerhetskonferansen.

SU HAR ÅPENT TILSLUTTA SEG SOVJETS UTENRIKSPOLITISKE LINJE

La oss ta en kikk på SUs praksis for å se om det kunne finnes noen lyspunkter der. – SU har siden starten mottatt 4 delegasjoner fra utenlandske ungdomsorganisasjoner. Foruten en studentdelegasjon fra Vietnam, har samtlige vært fra revisjonistiske og Øst-Europeiske organisasjoner. Avisa »Stormklokka» trekker fram den ene revisjonisten verre enn den andre, fra Danmark, Frankrike, og nå sist Øst-Tysklands »Freie Deutsche Jugend». Den samme avisa er ivrig skamrosen av systemet på Cuba, i DDR og ikke minst i Portugal der revisjonistene nå agerer som opprenskningstropper for sikkerhetspolitiet, angir progressive, stormer deres kontorer og angriper demonstrasjoner.

– SU har også tilslutta seg Moskvas internasjonale ungdomsorganisasjon, Verdens Demokratiske Ungdom (VDU), riktignok som assosiert medlem for å »få mer informasjon». Som om ikke KU kunne fortelle dem mer enn nok om VDU som har vært med der i alle år, reist på kongresser og bolla seg med ung-revisjonister fra andre land. Dette kan ikke ses på som noe annet enn en måte å

melde SU inn i VDU på som ikke blir altfor tung å svelge for de av medlemmene som ennå er skeptiske.

– Det er fullstendig umulig å få annet en tullprat om »tragiske feilgrep» ut av ledende SUere når de blir konfrontert med Sovjets invasjon i Tsjekkoslovakia. Når var det at en stat invaderte et annet land og fremdeles holdt det okkupert i 7 år etter som et »tragisk feilgrep»? Som om ikke det var nok, står noen av dem til og med fram og forsvare invasjonen og påstår at det er betraktelig bedre i Tsjekkoslovakia i dag!

SU ER EN DEL AV SOVJETS PROPAGANDAMASKINER FOR Å FORBEREDE EN NY VERDENSKRIG

Det er umulig å trekke noen annen slutning om SU i dag, enn at de aktivt og frivillig har stilt seg til disposisjon for supermakta Sovjet, som propagandist av Sovjets linje i Norge blant ungdommen. Dette gjelder ikke bare Sovjets utenrikspolitiske linje, det gjelder i den daglige kampen, i støtta til Sovjets falske fredsprat og i forsvaret av Sovjets overgrep mot sitt eget folk og andre land.

Gjennom sin politikk og sine internasjonale forbindelser, fungerer SU som et imperialistisk agentur for Sovjet. Enhver som innser dette og er uenig med SU i dette, må følge de revolusjonære som har meldt seg ut av SU, og ta et oppgjør med hele politikken deres, og bli med i kampen mot de to supermaktene.

Når det står klart at supermaktene rivalisering må føre til krig, at Europa vil komme til å være brennpunktet for striden, og at Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene, stiller det seg klart at vi må forberede oss på krig. Men hvordan? Skal vi støtte oss på den ene supermakta i kamp mot den andre, kan vi stole på at NATO vil forsvare oss mot et evt. angrep fra Sovjet, skal vi satse på å bygge opp et eget uavhengig og nasjonalt forsvar, eller er folkekrigens vei den riktige også i Norge? Er det i det hele tatt mulig for det norske folket å forsvare seg mot supermaktene?

FOLKEKRIGENS VEI – GJELDER OGSÅ FOR NORGE!

Vårt syn på dette er følgende: For det første er det både mulig og nødvendig for det norske folket å bekjempe imperialismen. For det andre kan ingen imperialistisk makt, og heller ikke det norske borgerskapet forsvare den norske sjølråderetten, politisk eller militært. I et land som Norge, det borgerskapet ikke er nasjonalt, men tvert i mot imperialistisk og en del av det imperialistiske verdenssystemet og har alliert seg med en av supermaktene gjennom NATO, og der det norske militærapparatet er underlagt kontroll av denne supermakta, finnes det ingen annen kraft som kan stå i spissen for forsvaret av norsk sjølråderett en arbeiderklassen og dens allierte.

Vietnams og Kambodsjas eksempel har vist til fulle at

et lite folk kan bekjempe en supermakt hvis det følger prinsippene om langvarig folkekrig. Utallige historiske eksempler har vist at supermaktene »garantier» for mindre staters uavhengighet og beskyttelse utelukkende tjener til at supermakta manøvrerer seg inn og overtar kontrollen. Ingen utenlandsk makt kan gi det norske folket sjølråderett, den er folkets eiendom og må vinnes av folket. Dette gjelder såvel i dag i kampen for 50-mils fiskerigrense osv. som i en krig mot en utenlandsk invasjon.

Folkekrigens vei gjelder også for Norge, på lang sikt har folket ingen andre enn seg sjøl å stole på for å sikre Norges sjølstendighet og frihet.

Kambodsjas folk har frigjort seg gjennom folkekrig

Den 3. verdens folk i spissen for kampen mot supermaktene

I årtier har imperialistene under dekke av «hjelp» og «samarbeid» plyndra, hundset og utnyttet landa i den 3. verden. De har benytta seg av billig arbeidskraft, tilranet seg råvarer, drevet kriger for å sikre sine interesser, og drevet den hardeste politiske undertrykking av folkets motstand. Den 3. verdens folk har vært de som hardest har fått merke imperialismens sanne natur.

Lenge fikk denne utbyttinga foregå uten avgjørende motstand. Landa sto splitta og motstanden var spredt. Men i løpet av det siste tiåret har situasjonen endra seg totalt. I 60-åra vant en rekke land, spesielt i Afrika, formell politisk sjølstendighet, det direkte kolonistyre ble nedkjempet og landene fikk formelt sjøl bestemme sin politikk. Men det viste seg snart at den formelle sjølstendigheten ikke var nok til å fri seg fra imperialismen: Utbyttinga fortsatte med andre og mer utpekulerte metoder, og landene ble hindra i å bygge opp en sjølstendig nasjonal økonomi.

Spesielt de siste åra, har den tredje verden gått sammen i virkelig organisert motstand mot de to supermaktene, de største internasjonale utbytterne av i dag, og utgjør i dag hovedkrafta i kampen mot de to supermaktene.

Den tredje verden består av land med ulike raser, økonomiske systemer og politikk. Men så ulike stater som det fascistiske Iran, det statskapitalistiske Tanzania, det nylig frigjorte Kambodsja og det sosialistiske Kina har ett viktig fellestrekk: De har alle vært utsatt for den hardeste utbytting av imperialistene, og står under en konstant trusel fra de to supermaktene USA og Sovjet.

Disse landene framstår nå klarere og klarere som en

organisert blokk mot supermaktene.

— det er i den 3. verden at folkene framgangsrikt har ført væpna frigjøringskamp både mot utenlandske imperialister og deres lakeier i landet.

— det er i disse landene at de fleste sosialistiske statene finnes, og de sosialistiske landa står i spissen for å samle den 3. verden i en enhetsfront mot supermaktene.

— landa i den 3. verden har danna en rekke organisasjoner

for økonomisk og politisk samarbeid for å bygge opp en nasjonal økonomi og fri seg fra imperialistene. Eksempler på dette er OPEC, organisasjonen for oljeproduserende og eksporterende land. Gjennom denne organisasjonen har den 3. verden effektivt brukt olja som et våpen i kampen mot supermaktens utbytting og plyndring.

— landa i den 3. verden står enhetlig sammen i saker som havretten og råvarespørsmålet. På FNs spesialkonferanse om råvarer og om havretten har den 3. verden stått enhetlig og i spissen for kampen mot supermaktens forsøk på å hindre deres rett til sjøl å utnytte råvarene, og sjøl å forsvare sine områder på havet.

— landa i den 3. verden har revet FN ut av hendene på supermaktene, og bruker dette organet til å fremme sine egne interesser. Der står de så sterkt sammen at USA, som tidligere dikterte FN, har begynt å klage over «flertallsdiktatur»!

I alle disse sakene har den 3. verden spilt den ledende rollen og vært hovedkrafta i kampen mot supermaktene på alle områder.

TRUER SUPERMAKTENE

Enheden og kampviljen i den 3. verden er en stor trusel mot supermaktene. For hvert land som klarer å bygge en nasjonal økonomi, for hvert folk som vinner en væpna frigjøringskrig, for hvert folk som gjennomfører en sosialistisk revolusjon, vakler supermaktene i sammenføyningene. Supermaktene er de største internasjonale utbytterne i dag, de har interesser over hele verden som de kjemper for å beholde.

Men den 3. verden har vist at samla står den sterkere enn supermaktene, og at de kan og vil fri seg fra imperialismen. På sikt utgjør dette en enorm trusel mot supermaktene, markedene skrumper inn, folkene frigjør seg, og flere sosialistiske land kommer til.

DEN 3. VERDEN HOVEDKRAFTA

Gjennom sin enhet, styrke og organisering står den 3. verden i spissen for kampen mot supermaktene. Kampen de fører er en kamp på liv og død, og en kamp som rydder vei for vår kamp mot supermaktene. Derfor er det viktig at vi stryker vår solidaritet med den 3. verden i denne kampen, styrker den og støtter den.

FRONT MOT SUPERMAKTENE

I Norge er et i emning en organisert front mot supermaktene, spesielt innretta på solidaritet med den 3. verdens kamp. Vi vil komme tilbake med mer stoff om dette, og oppfordre alle anti-imperialister til å slutte seg til denne fronten og bli med i arbeidet. Enheden og kampvilja til den 3. verden i dag i seg kimen til den fullstendige seiren over imperialismen over hele verden, og trenger vår kraftige støtte.

Kambodsjas folk i spissen for den 3. verdens kamp mot supermaktene

Europa i brennpunkt – Norge på flanken

Sovfoto

Supermaktene konkurrerer om herredømme over hele verden, rivaliseringa foregår i alle verdenshjørner. Men de har begge ambisjoner om å vinne verdensherredømmet aleine, og da er det ett område som peker seg ut som spesielt viktig: Europa. Vi vil hevde at en supermakt som streber etter verdensherredømme ikke kan komme utenom Europa, og at Europa må bli krigsskueplass i en framtidig verdenskrig.

EUROPA ER STRATEGISK VIKTIG

– Europa, og spesielt sentral-europa er et område som er rikt på høyt utvikla industri og teknologi, faktisk det tetteste og største industriområdet i verden. Her foregår produksjon i stor stil av viktige varer, og i avansert industri.

– Europa er et viktig og stort marked, med stor kjøpekraft og gode avsetningsmuligheter for varer og investeringer. Supermaktene har for lenge siden gjort det klart hvilke økonomiske interesser og

planer de har for å vinne større innpass på det europeiske markedet.

– Europa har en strategisk viktig posisjon.

– Dette betyr at ingen supermakt som ønsker verdensherredømme kan komme utenom Europa.

SUPERMAKTENES INN- RINGING AV EUROPA

Politisk har spesielt supermakta Sovjet gjort viktige framstøt overfor Europa den siste tida:

– Forslaget om All-Europ-eisk sikkerhetsordning og

sikkerhetskonferanse er et framstøt fra Sovjet for å sikre seg større kontroll militært og politisk.

– Sovjet satser sterkt på å vinne innflytelse i Portugal og med tida skaffe seg flåtebase på portugisisk område. De har på sikt også gode muligheter til dette gjennom revisjonistpartiets innflytelse i Portugal.

– Sovjets manøvrering under Kyproskonflikten og overfor Hellas var innretta på større politisk innflytelse og muligheter for militær ekspansjon i Middelhavet.

Militært har spesielt supermakta Sovjet satsa enormt på å innringe Europa. Tabellene ved siden av viser dette, og viser også at Sovjet er militært overlegne USA på en rekke viktige områder.

Innringinga av Europa foregår fra tre kanter, foruten fra Warsawapaktlanda sjøl: For

det første Middelhavet der Sovjet i løpet av de siste åra har bygd ut en enorm slagkraftig flåte. For det andre Portugal, som hvis Sovjets planer på lang sikt lykkes, vil gjøre at innringinga er fullstendig. For Sovjet har satsa ikke minst på Nordflanken:

NORGE OG SUPERMAKTA SOVJET

Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene, og utgjør Nord-flanken for en framrykking mot sentral-europa. Sovjet har like nord for grensa til Norge, i Murmansk på Kola-halvøya, bygd opp verdens største flåtebase. Med utgangspunkt i denne basen driver Sovjet jevnlig større flåteøvelser, som f.eks. OKEAN i 1970 og den siste store flåteøvelsen nå i år.

Fra denne basen drives også regulære landgangsovelser retta mot norsk territorium. Sovjet er allerede forberedt på i en tilspissa situasjon å gå til invasjon av Norge.

Dette betyr at:

- Europa er brennpunktet for supermaktene rivalisering, og vil måtte bli krigsskueplass i en krig.
- Norge ligger i skuddfeltet mellom supermaktene, og utgjør nordflanken i et angrep retta mot sentral-europa. I en storkonflikt mellom supermaktene vil Norge bli krigsskueplass.

LES MER !

Vi vil oppfordre folk til å studere spørsmålet om Sovjet og de to supermaktene grundigere, og vil anbefale bl.a. følgende litteratur:

På norsk:

- Sovjet i dag/Sosialimperialismen, utgitt av AKP(m-l) på forlaget Oktober.
- Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikene) historie, forlaget Oktober.
- Røde Fane om Sovjet nr. 4/74.
- Sayers & Khan: Den store sammensvergelsen, forlaget Oktober.
- D. N. Pritt: Øyenvitne til Moskvaprosessene, hefte, forlaget Oktober.
- Lenin: Imperialismen, Ny Dag.
- Polemikken mellom Kinas Kommunistiske Parti og SUKP, hefteserie utgitt på Oktober.

På svensk:

- Nils Holmberg: Fredelig Kontrarevolution 1–3, sv. Oktober.
- Marxism eller trotskism, sv. Oktober.
- Clarte: spesialnummer om Sovjet 1974
- Clarte: spesialnummer om supermaktene 1975.
- Enver Hoxhas tale i Moskva 1960, vennskapssamb. Sverige–Albania.
- Lundgren/Ek: Sovjet i dag, sv. Oktober.

På engelsk:

- Peking Review, utkommer hver uke, mye stoff om Sovjet, kan bestilles gjennom vennskapssambandet Norge–Kina.
- Albania Today, kommer 6 ganger i året, kan bestilles gjennom vennskapssambandet Norge–Albania.
- Artikkelserie av Martin Nicolaus i den amerikanske ukeavisa Guardian fra februar til mai i år om Sovjets utvikling. Kan skaffes gjennom Narvesen eller direkte.

ABONNER PÅ RØDE GARDE !

SEND INN KUPONGEN VED SIDEN AV TIL:
RØDE GARDE, BOKS 2046 GRUNERLØKKA
OSLO 5, SÅ FÅR DU BLADET TILSENDT I
POSTEN I ETT ÅR FRAMOVER, FRA OG MED
NESTE NUMMER. ABONNEMENT KOSTER
KR. 20,—

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE
I ETT ÅR, OG BETALER KR. 20,— NÅR JEG
FÅR FØRSTE NUMMER I POSTEN

NAVN.....

ADRESSE.....

POSTSTED.....